

Efeseni - comentarii F. B. Hole

Efeseni - Introducere

Evanghelia potrivita revelatiei tainei; harul si scopul lui Dumnezeu Am putut observa la sfarsitul epistolei catre Romani (16.25) ca apostolul dorea foarte mult ca sfintii sa fie intariti in doua feluri: intai, „dupa evanghelia mea” si in al doilea rand „potrivit cu descoperirea tainei”. Romani ne da o dezvaluire deplina a celui dintai fel, in timp ce in Efeseni ne descopera pe cel de al doilea mai deplin decat oricare alta epistola. Romani, pe langa aceasta, ne invata plinatatea harului lui Dumnezeu, cand ni se prezinta ca facand fata tuturor detaliilor nevoii noastre care fusese adusa de pacat. Efeseni, pe de alta parte, ne dezvaluie acel har al lui Dumnezeu care este potrivit scopului Sau. Aceste cuvinte, „potrivit cu”, se intalnesc de sapte ori in capitolul 1, intotdeauna in legatura cu voia Lui, placerea Lui, scopul Lui, puterea Lui, si nu cu nevoia noastra. Un om bogat binevoitor ar putea arata bunatate fata de un baiat sarac al strazii invinuit de unele lucruri marunte. Ar putea da un exemplu nu numai sa-l scape de inchisoare, platindu-i amenda, dar sa-l scape si de ignoranta in care fusese educat si de saracie, platind pentru intretinerea lui. Aceasta ar fi bunatate fata de nevoia lui. Dar daca ar fi facut planuri ca sa-l puna intr-o pozitie foarte apropiata de sine insusi si de o bogatie si influenta mare, aceasta ar fi nu numai pentru nevoia lui reala, ci si potrivit placerii si scopului gandirii lui plina de bunatate. Aceasta ar putea servi ca o ilustrare

Efeseni 1.1-3

Binecuvantari spirituale, ceresti, in Hristos

Dupa cuvintele de salut apostolul se indreapta direct spre tema lui cu spirit de inchinator. Noi am fost binecuvantati intr-un fel atat de bogat de catre Dumnezeu si Tatal Domnului nostru Isus Hristos, incat el Il binecuvanteaza in schimb pe Dumnezeu si ne conduce si inimile noastre ca sa facem acest lucru. Binecuvantarile care sunt ale noastre au trei lucruri caracteristice. Ele sunt spirituale, nu materiale, asa cum erau binecuvantarile lui Israel sub vechiul legamant, ca belsug de mancare si sanatate si pace sub conducerea divina. Ele sunt ceresti si nu pamantesti, deoarece sfera unde ele au sa fie pe deplin realizate si implinite este cerul, si administrarea lor in prezent pentru noi este din cer. Ele sunt in Hristos. El, Cel inviat, si nu Adam cel cazut, este Izvorul a toate. Daca suntem in Hristos, toate sunt ale noastre.

Efeseni 1.4

Alesi in Hristos inainte de intemeierea lumii

Dar binecuvantandu-ne in acest fel minunat, Dumnezeu a lucrat tinand seama de un act al gandirii Sale din eternitatea trecuta. Inainte de intemeierea lumii El ne-a ales in Hristos. Sa notam aceasta expresie, „in El”, pentru ca mereu ea sau cuvinte asemanatoare se intalnesc in capitolul acesta. Din

punct de vedere istoric fiecare dintre noi am fost in Adam inainte de a fi in Hristos; insa mai inainte de a fi fost creat Adam, Dumnezeu ne-a vazut ca fiind in Hristos si pe aceasta baza am fost alesi. In alegerea facuta, El a avut in vedere ca noi sa fim sfinti si fara pata inaintea Lui in dragoste. Atat de eficienta este lucrarea lui Hristos incat fiecare credincios sta astazi inaintea lui Dumnezeu ca sfant si fara pata si este cuprins in aceasta dragoste divina din care nimic nu-l poate desparti. Acest fapt l-am vazut in Romani 8. Aplicatia deplina si ultima a acestor cuvinte in versetul 4 trebuie totusi sa fie aratata in eternitatea viitoare. S-a observat ca foarte putin se spune in Biblie ca sa arate o descriere a cerului; totusi cuvintele de aici sunt foarte practice in privinta aceasta. Cand lucrare Duhului in noi isi va ajunge finalul, incluzand aducerea la viata a trupurilor noastre muritoare la cea dintai inviere, vom fi la destinatie in cer. Atunci vom fi caracterizati de sfintenia perfecta a firii si de eliberarea perfecta de orice pata in ce priveste purtarea noastra. Vom fi pentru totdeauna in prezenta lui Dumnezeu si Total Domnului nostru Isus Hristos, intr-o atmosfera de dragoste perfecta. Acesta va fi in adevar cerul. In felul acesta versetul 4 incepe in eternitatea trecuta si sfarseste in eternitatea viitoare.

Efeseni 1:5-7

Predestinati ca fii, dupa buna placere a voii Sale (1.5-6) Versetul 5 duce lucrurile un pas mai departe. Dumnezeu a avut in gandul Sau o anumita relatie pentru noi si ne-a destinat pentru relatia aceasta atunci cand ne-a ales, anume starea si locul de fii. Aceasta nu era o necesitate din partea noastra. Am fi fost foarte fericiti daca, dupa ce am fi fost scapati de pacatele noastre, a, fi fost randuiti pentru un loc printre slujitorii Sai. Relatia in care am fost adusi nu este potrivit nevoii noastre, ci „dupa buna placere a voii Sale”. Cat de multumitori trebuie sa fim ca placerea voii Sale este atat de minunata! Acum suntem fii ai lui Dumnezeu, dar cand vom ajunge in cer vom fi in demnitatea si gloria deplina a fiilor. Atunci in adevar se va arata gloria harului Sau si rezultatul va fi lauda eterna.

Favoare, rascumparare, iertare (1.6-7) In timp ce se infaptuieste acest scop glorios, se arata anumite trepte care ne sunt detaliate: favoare, rascumparare, iertare. De obicei noi privim in jos la ceea ce este mai simplu si fundamental. In intelegerea noastra a lucrurilor, incepem cu iertarea pacatelor. Dupa aceea poate pricepem sensul rascumpararii pe care o avem in sangele lui Hristos si incepem sa experimentam libertatea adusa de rascumparare. Apoi, deasupra acesteia vine descoperirea faptului ca nu numai ca am fost eliberati de sclavie, dar si stam intr-o pozitie de favoare inaintea lui Dumnezeu, in insasi acceptarea lui Hristos, care este Cel Preaiubit. Felul cum este El acceptat da caracterul si este masura acceptarii si pentru noi. In Coloseni 3.12 se vorbeste de sfinti ca de preaiubiti ai lui Dumnezeu, si aceasta desigur decurge din faptul ca ei si-au primit favoare in Cel Preaiubit.

Bogatiile harului Sau (1.7) Toate acestea, atat rascumpararea cat si iertarea, sunt ale noastre „dupa bogatiile harului Sau”. Eram in saracia adusa de pacatele noastre, si aceasta a devenit ocazia de a se arata bogatiile harului Sau. Daca citim in 1 Imparati 10 vedem cum Solomon i-a dat reginei din Seba tot ce dorea ea, si apoi ea a fost depasita cu ce i-a dat el „dupa darnicia imparateasca”. El i-a satisfacut dorintele ei cele multe si apoi a trecut dincolo de ele, in maretia generozitatii regale. Dumnezeu a lucrat dupa bogatiile harului. Insa iertarea pacatelor pe care ne-a dat-o a fost intr-un

fel si cu o demnitate deplina de la Dumnezeu, care este mare si indurator.

Efeseni 1.8,9

Toate, dupa buna Sa placere

Dar este si mai mult. Nu numai ca ne-a daruit toate din belsug in legatura cu harul Sau, dar si in legatura cu intelepciunea Sa. Versetul 8 vorbeste despre „intelepciune si pricepere”. Ne-a facut cunoscut taina voii Sale, pentru ca noi sa intram in ea si sa ne bucuram de ea in intelepciune. Dumnezeu a lucrat intotdeauna potrivit voii Sale, desi in prezenta pacatului si a ravagiilor aduse de el, a ales sa pastreze scopul principal al voii Sale ca un secret sau o taina; si placerea voii si scopului Sau a fost intotdeauna bun, pentru ca El este bun. Acesta este un fapt mare pe care facem bine daca il pastram cu tarie. Despre „buna placere a voii Sale” citim in versetul 5 si despre „buna Sa placere pe care Si-a propus-o in Sine Insusii” in versetul 9. Placerea si scopul lui Dumnezeu nu sunt in legatura cu judecata, care se poate numi „o lucrare neobisnuita” si necesara, care va fi infaptuita sa timpul potrivit.

Efeseni 1.10

In Hristos, unitate in cer si pe pamant

Versetul 10 ne dezvaluie taina voii si scopului Sau. In veacul viitor, despre care se spune aici ca de „plinatatea timpurilor”, El va uni impreuna toate lucrurile in Hristos, atat lucrurile de pe pamant cat si lucrurile din ceruri. Aici nu se mentioneaza lucrurile de sub pamant (infernale), pentru ca aici se prezinta strangerea impreuna a lucrurilor in legatura cu o lume a binecuvantarii, si prin urmare lucrurile de sub pamant sunt in afara acestei unitati. Hristos fiind Capul inaltat si glorificat al tuturor lucrurilor, pe pamant si in cer se va stabili un sistem divin de unitate si binecuvantare. Pacatul este faradelege si face din fiecare om o unitate mica, pacatoasa, care isi gaseste centrul in sine insusi. De aceea de-a lungul acestor veacuri in care a domnit pacatul, oricat de indemanatici ar fi oamenii care si-ar incerca „unitatile” lor, rezultatul a fost dezintegrarea. Dumnezeu Isi are unitatea Sa. El lucreaza in vederea ei. pentru ca Hristos Si-a luat locul de Cap in glorie, scopul pe care in are Dumnezeu cu privire la unitate va fi atins in guvernarea Sa a lucrurilor ceresti si pamantesti.

Efeseni 1:11-12

Toate dupa sfatul voii Sale (1.11) Veacul care va veni va da marturie de armonia cea mai deplina dintre ceruri si pamant, iar Capul, Hristos, va produce unitatea aceasta in amandoua sferile. Toate sunt in El. dat atunci prin har, noi vom fi fost mai dinainte de El, si in felul acesta vom obtine o mostenire in toata aceasta bogatie de binecuvantare. La aceasta am fost randuiti mai dinainte (predestinati) nu potrivit nevoilor noastre, nici potrivit gandurilor si dorintelor noastre, ci potrivit scopului pe care il are Dumnezeu, care face toate asa cum li place Lui. Putem fi siguri, ca urmare a faptului acesta, ca nu va fi posibila nicio separare intre noi si mostenirea la care am fost randuiti mai dinainte: El face toate dupa sfatul voii Sale.

Toate spre lauda gloriei Sale (1.12) Apostolul nu se opreste la punctul acesta ca sa ne invete cu privire la caracterul specific al mostenirii, ci ne spune ca atunci cand toate se vor realiza, noi vom fi spre lauda gloriei lui Dumnezeu. Ingerii si oamenii vor privi cu uimire la tot ce a implinit Dumnezeu cu privire la noi si vor vedea ceva din manifestarea proaspata a gloriei Sale si isi vor indrepta laudele spre El. noi insa nu avem sa asteptam pana in acea zi. Lucrurile acestea ne sunt facute cunoscut pentru ca, fiind invatati de ele sa primim intelegeri proaspate spre gloria Sa si sa fim plini de laude de pe acum. Ne putem bucura de comuniunea cu Dumnezeu cu privire la aceste scopuri ale harului Sau, intelegand ca toate Il au ca centru pe Hristos si sunt spre gloria Lui, in care gasim lauda si inchinarea noastra.

Efeseni 1.13,14

Auzirea evangheliei, credinta in Hristos si pecetluirea Duhului Sfant

Cand trecem de la versetul 12 la versetul 13 observam o schimbare in pronume, de la „noi” la „voi”. Scriind „noi, care mai dinainte am nadajduit in Hristos”, gandul apostolului se indrepta la sfintii care proveneau din Israel, incluzandu-se pe sine insusi, in timp ce „voi” se referea la sfintii veniti dintre natiuni. Credinciosii dintre iudei erau asemenea celor dintai fructe ale poporului lor. Curand o ramasita restabilita a lui Israel va fi spre lauda Domnului pe pamant. Dar cei care s-au increzut in Hristos mai inainte, in timpul perioadei evangheliei, vor avea parte de chemarea cereasca si vor fi spre lauda Lui in locurile ceresti. Totusi in toate acestea au luat parte deplin credinciosii dintre natiuni. Au auzit si ei evanghelia care le-a adus mantuirea si crezand-o, au fost pecetluiti cu Duhul Sfant, care este arvuna mostenirii. In caracterul Sau de pecete, Duhul i-a insemnat ca apartinand lui Dumnezeu. Ca arvuna, El este garantia mostenirii care ne asteapta, de asemenea El da si pregustarea binecuvantarilor care sunt in legatura cu ea. Sa observam ordinea care ne este adusa inainte in versetul acesta. Intai, auzirea evangheliei; in al doilea rand, credinta in ea; in al treilea rand, primirea Duhului. Ordinea aceasta nu se schimba. Niciodata nu credem inainte de a auzi. Niciodata nu primim inainte de a crede. Daca cineva ar intreba: „Am primit eu Duhul Sfant?” ar trebui sa-i punem intrebarea de mai inainte: „Ai auzit si ai crezut evanghelia mantuirii tale?” . Una rezulta din cealalta. Din nou, va trebui sa notam faptul ca nu numai ca am crezut in Hristos, dar am fost pecetluiti cu Duhul Sfant al promisiunii in Hristos: „In careati fost pecetluiti”. Toate se gasesc a fi in Hristos. Duhul Sfant este o Persoana divina in Dumnezeu si trebuie distinsa de Hristos, totusi nu trebuie sa-L separam cu totul de Hristos in gandurile noastre. Asa este cazul cu toate cele trei Persoane sfinte. Trebuie distinse, dar nu separate. Duhul a fost trimis de Hristos de la Tatal, si in Hristos El ne-a pecetluit. Si ne-a pecetluit pana ce intreaga stapanire cumparata prin moartea de pe cruce va fi rascumparata de ultima putere impotrivoare care cauta sa ne tina in robie; adica, pana la venirea Domnului. Duhul este dat ca sa ramana cu noi pentru totdeauna. Il putem intrista, dar nu-L putem inlatura.

Efeseni 1.15-17

Rugaciunea apostolului catre Dumnezeu, Tatal slavei, ca sa le dea un duh de descoperire a Lui

Dupa ce le-a dat o prezentare a binecuvantarii crestinului, individual, Pavel spune efesenilor despre multumirile si rugaciunile lui pentru ei. multumeste pentru ei pentru ca se gandea la bogatia de binecuvantari spirituale in care fusesera introdusi, si rugaciunea lui era ca ei sa aiba o intelegere plina de intelepciune si spirituala a chemarii si mostenirii care era partea lor. Putem fi in totul siguri ca dorinta lui pentru efeseni este foarte necesara si pentru noi, in zilele noastre. In aceste rugaciuni apostolul se adreseaza catre „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatal Slavei”. Dumnezeu este in adevar Originea, Sursa intregii glorie. Domnul Isus, cand era aici ca Om, privea la Dumnezeu Sau, asa cum se exprima profetic Psalmul 16. Gandurile noastre sunt in felul acesta indreptate spre locul pe care Domnul Isus l-a luat ca Om, deoarece El ca Om a luat locul de Cap inaltat in creatia mare a binecuvantarii. De asemenea in El ca Om vedem modelul si plinatatea a tot ce este al nostru in El. Toate sunt exprimate in Hristos si noi nu avem nimic in afara de Hristos. Lucrul mult dorit este ca noi sa avem cunoasterea deplina a tot ce este in legatura cu El. Ajungem sa cunoastem minunile scopurilor si lucrarii lui Dumnezeu in legatura cu cunoasterea Lui Insusi. In masura in care Il cunoastem pe El, cunoastem ce izvoraste de la El. de aceea cea dintai cerere a apostolului se refera la „duhul de intelepciune si de descoperire in cunoasterea Lui”. Pe El Il putem cunoaste numai prin revelatie, pentru ca printr-o amanuntita cercetare a noastra nu-L putem descoperi; si de asemenea este necesara intelepciune din partea noastra, acest duh de intelepciune care vine de la Duhul lui Dumnezeu.

Efesenii 1.18

Luminarea ochilor inimii pentru a-L cunoaste pe Dumnezeu

Cunoasterea aceasta este realizata cu „ochii inimii”. Nu este o intelegere intelectuala rece, ci o cunoastere plina de afectiune. Poate fi cineva rece cand Hristos este centrul? Si cunoasterea aceasta isi are centrul in Hristos; pentru ca desi „cunoasterea Lui” cu care se sfarseste versetul 17 se refera la Dumnezeu Tatal, ea nu poate decat sa ne indrepte spre Hristos, singurul care ni-L descopera pe Tatal. Pentru a avea cunoasterea deplina a Tatalui trebuie sa-L cunoastem pe Hristos, Fiul. Mai intai, rugaciunea apostolului avea in vedere starea spirituala a cititorilor sai. Lucrurile lui Dumnezeu pot fi distinse de cei ai caror ochi ai inimii sunt luminati. Sunt multe lucruri, atat in lumea din jurul nostru cat si in noi insine, carora daca li se permite, formeaza in mod inevitabil un fel de strat subtire de cataracta pe ochii nostri spirituali si ne impiedica intelegerea. Aceasta ne ajuta sa intelegem de ce, scriind lui Timotei, apostolul Pavel spunea: „la seama la tine insuti si la invatatura” (1 Tim 4.16). Daca nu lua seama la sine insusi n-ar fi fost in stare sa inteleaga suficient de bine doctrina. Si nici noi.

Trei parti ale rugaciunii: in legatura cu chemarea (v3-7), cu mostenirea (10-14) si cu puterea lui Dumnezeu. Dupa aceasta, rugaciunea insasi se prezinta in trei parti care sunt in legatura cu chemarea, mostenirea si puterea pe care Dumnezeu o face sa se arate pentru scopurile pe care le are fata de noi. Chemarea a fost prezentata in versetele 3-7 si mostenirea in versetele 10-14, in timp ce puterea nu fusese mentionata mai inainte, ci ni se arata in versetele de incheiere ale capitolului 1 si in capitolul 2.

Speranta chemarii Lui Am putea rezuma „chemarea Lui”, asa cum ne este explicata in cele dintai versete, intr-un singur cuvint: infierea. Rugaciunea totusi nu este numai ca sa cunoastem chemarea aceasta, ci si speranta chemarii Lui. Si care este speranta aceasta? Daca El , care ne-a chemat, este Dumnezeu Insusi, daca pozitia pentru care ne-a chemat este cea de fii, daca locul acesta este al nostru „prin Isus Hristos”, si in felul acesta in Hristos, ce avem de asteptat? Ce altceva decat gloria cereasca? Nu era o rugaciune marunta. Am fi dispusi sa o privim cu usurinta si sa spunem: Bine, dar noi stim lucrul acesta; toti asteptam sa mergem in cer cand murim – prin aceasta doar aratam ca inca nu cunoastem bine semnificatia sperantei acesteia. Daca ochii inimilor noastre ar fi atat de luminati ca s-o cunoastem, am fi eliberati in intregime de atractiile lumii care ne inconjoara. Am fi cu totul ridicasi deasupra influentelor ei nesfinte si am fi gata sa trecem prin ea intr-un fel care sa-l glorifice pe Dumnezeu.

Bogatia gloriei mostenirii Lui in sfinti Avem sa cunoastem nu numai ce este mostenirea aceasta. La cunoasterea ei am putea ajunge usor intr-un fel intelectual, citind versetele care vorbesc despre ea. Dar care este bogatia gloriei mostenirii acesteia? De notat, este mostenirea Lui, nu a noastra. Si ea este „in sfinti”, ceea ce inseamna asa cum intelegem nu atat de mult ca sfintii formeaza mostenirea – desi ei formeaza o parte din ea, fara indoiala – cat mai ales ca in cei sfinti El Isi va primi mostenirea. Cand Dumnezeu a trecut pe Israel prin Iordan ca sa cucereasca tara Canaanului, El Insusi a luat initiativa, prin aducerea chivotului. Li s-a spus: „Iata, chivotul legamantului Domnului intregului pamant trece inaintea voastra in Iordan” (Iosua 3.11). Dumnezeu a luat in stapanire tara in poporul Sau Israel, adica punandu-i pe ei in stapanire. Indata ce El Isi va indeplini dreptul Sau pentru pamantul intreg in Israel, gloria perioadei mileniului va incepe. Va fi o glorie mareata pe pamant. Si care vor fi bogatiile acestei glorie ceresti cand Satan si ostile lui vor fi aruncate din cer, iar sfintii isi vor avea locul in cer si, asa cum ne-a spus versetul 10, Hristos este centrul suprem si care uneste in acele locuri ale binecuvantarii? Vor fi bogatii dincolo de posibilitatile noastre de gandire. Numai Tatal gloriei ne poate da din cunoasterea ei spirituala.

Efesenii 1:19-21

Nemarginita marime a puterii Sale, in invierea lui Hristos (1.19,20) In al treilea rand, avem sa cunoastem maretia puterii lui Dumnezeu, care lucreaza spre binele nostru, care am crezut. Puterea aceasta s-a exprimat in invierea lui Hristos dintre cei morti si in inaltarea Sa, iar acum ea lucreaza in mod activ fata de noi. Avem numai sa ne gandim la invierea si la inaltarea lui Hristos ca sa intelegem cat de potrivita este expresia „nemarginita marime”. Puterea Sa este caracterizata nu numai de maretie, ci si de maretia de nemasurat. Este bine sa avem in gandul nostru faptul ca Domnul Isus, cand a intrat in moarte, S-a asezat pe Sine Insusi, daca putem spune asa, sub toata greutatea puterii omenesti impotrivoare, de asemenea a puterii intunericului manuit de satan, si mai departe sub toata greutatea judecatii divine datorita pacatului. Aceasta subliniaza foarte clar maretia puterii lui Dumnezeu.

Hristos la dreapta lui Dumnezeu, in locurile ceresti (1.20,21) Mai departe avem sa consideram rezultatul faptului ca El a fost inaltat asa cum ni se spune in versetele de la sfarsitul capitolului 1. Aici vedem o maretie care in adevar nu poate fi depasita. El S-a dus in locurile ceresti si S-a asezat la

dreapta lui Dumnezeu; acesta este locul de conducere suprema. In pozitia aceasta El este mai presus de orice alt nume si de orice alta putere, atat in veacul acesta, cat si in cel viitor. Si este nu numai sus, ci „mai presus de orice”. Nicio comparatie nu se poate face intre oricine altul si El. Toate lucrurile sunt sub picioarele Lui, si I s-a dat sa fie Cap peste toate. Toate acestea sunt fapte, desi inca nu vedem ca toate li sunt supuse.

Efeseni 1.22,23

Cap al Adunarii, care este trupul Lui

In toate acestea este ceva foarte intim cu privire la noi insine. In locul acela de inaltare extrema, unde El este Cap peste toate lucrurile, el este Cap al Adunarii, care este trupul Sau. Orice credincios adevarat apartine de aceasta Adunare. Este o mare deosebire intre semnificatia acestor doua prepozitii, care pot fi ilustrate de cazul lui Adam, care este „ o imagine a Celui care avea sa vina” (Rom. 5.14). Adam a fost creat ca sa fie cap peste toate lucrurile create care umpleau gradina, insa el a fost cap pentru Eva, care era trupul lui, sotia lui. Cel de al doilea fel de cap este mult mai intim si mai intim decat cel dintai. Hristos este nu numai Cap peste toate lucrurile, dar El va umple toate lucrurile, incat toate isi vor lua in final caracterul de la El. adunarea este trupul Lui si prin urmare plinatatea Lui – trupul in care El este exprimat intr-un mod corespunzator. Textul aceste priveste in mod evident Adunarea in aspectul ei cel mai intins, ca suma totala a sfintilor din perioada in care ne aflam – adica sfintii chemati in timpul de la venirea Duhului in ziua Cincizecimii pana la venirea din nou a Domnului Isus.

Efeseni 2.1

Nemarginita marime a puterii Lui care a lucrat in invierea lui Hristos – si in noi, cand eram morti in greseli si pacate

Adunarea inca nu este completa si sfintii sunt aici in slabiciune, dar Capul este inaltat mai presus de toate de catre maretia nemarginita a puterii divine, si aceasta arata cat de mare este puterea care lucreaza fata de noi cand ne aduce la viata. De aceea capitolul 2, simplu, incepe astfel: „Si voi erati morti in greselile si in pacatele voastre”. Puterea lui Dumnezeu a lucrat „in Hristos” si „in voi”. Ea a lucrat in Hristos cand El a murit din cauza greselilor si pacatelor noastre. Ea a lucrat in noi cand eram morti in greselile si pacatele noastre. Puterea Sa de a ne aduce la viata este potrivita cu desfasurarea suprema care a avut loc cu privire la Hristos.

Efeseni 2.2,3

Cei dintre natiuni traiau potrivit lumii si diavolului – iar iudeii traiau in poftele lor

In versetele 2 si 3 intalnim din nou deosebirea dintre „voi” – natiunile, si „noi” – iudeii. Totusi si unii si altii isi desfasurau viata in tot ce era rau. Umblarea natiunilor este aratata a fi caracterizata indeosebi de lume si de diavolul, deoarece ei urmau niste dumnezei falsi, in spatele carora era puterea

demonilor. Umblarea iudeilor era caracterizata indeosebi de poftele firii pacatoase, asa cum ne spune versetul 3. Ei nu se inchinau demonilor, dar din fire erau copii ai maniei, ca si ceilalti. Aceiasi invinuire poate fi adusa astazi impotriva celor care sunt in mod deschis nereligiosi, cat si a acelora care au o forma de evlavie, totusi isi urmeaza „poftele firii pacatoase si ale gandurilor lor”. Poftele gandirii pot fi deseori foarte atractive si chiar cu o aparenta intelectuala, totusi cu totul instrainate de Dumnezeu. Asa eram noi, atat iudei cat si natiuni. Eram in acelasi timp morti in greseli si in pacate, si totusi activi in tot felul de rele. Eram foarte vioi pentru orice era rau, totusi in intregime morti fata de Dumnezeu. Fiind morti fata de Dumnezeu, eram fara nicio posibilitate in noi insine de a ne indrepta: singura speranta era in El. De aceea avem aceste cuvinte marete cu care incepe versetul 4: „Dar Dumnezeu...”

Efeseni 2.4-6

Trei lucruri pe care le-a facut Dumnezeu, care este bogat in indurare, pentru dragostea Sa cea mare

Ce a facut Dumnezeu? Noi eram plini de pacate si aveam sa asteptam mania pe care o merita pacatele. Dumnezeu este bogat in indurare, si fata de unii ca noi a avut o dragoste deosebit de mare. El ne-a adus la viata impreuna cu Hristos. Si nu numai ca ne-a facut sa traим, dar ne-a si inviat si ne-a asezat impreuna in cele ceresti in Hristos. Sa notam trei lucruri in legatura cu acest pasaj minunat.-asezarea noastra in locurile ceresti, fapt socotit de El ca implinit. Intai, observam ca, deoarece este in intregime o fapta a lui Dumnezeu, a scopului si a lucrarilor Sale, suntem adusi in totul dincolo de orice problema a timpului. Ceea ce nu este vazut de noi, exista inaintea Lui. De aceea asezarea noastra in cele ceresti este un lucru socotit de El ca fiind implinit si asa se prezinta lucrurile aici.-„impreuna”: diferentele dintre iudei si natiuni, inlaturate. In al doilea rand, observam ca aici este cuvantul „impreuna”. In starea noastra dinainte de a ne intoarce la Dumnezeu, ca iudei si natiuni, eram foarte diferiti si foarte impotrivitori unii altora. Acum, tot ce a fost facut, a fost facut pentru noi, impreuna; toate diferentele au fost inlaturate.- tot ce a facut Dumnezeu a fost in legatura cu Hristos. In al treilea rand, tot ce a facut Dumnezeu, a fost in legatura cu Hristos. Daca am fost adusi la viata, am fost impreuna cu Hristos. Daca am fost inviati si asezati in cele ceresti, aceasta a fost in Hristos. Sunt folosite doua prepozitii, cu si in. Am fost adusi la viata in sensul cuvintelor din Ioan 5.25, desi suntem in asteptarea schimbarii trupurilor noastre muritoare. Ca unii care suntem adusi la viata, traим impreuna cu Hristos, pentru ca traим din viata Lui. Inca n-am fost inviati si asezati in locurile ceresti, dar Hristos a trecut pe aici si El este Capul nostru inaltat. Noi suntem in El si prin urmare in sensul acesta suntem inviati si asezati in El. in curand vom fi in mod efectiv inviati si asezati impreuna cu El.

Efeseni 2.7

Totul implinit potrivit inimii si scopului pe care il are Dumnezeuul oricarui har

Avem numai sa ne gandim la aceste lucruri minunate ca sa fim siguri ca niciunul din ele nu s-a implinit dupa nevoia noastra, ci dupa gandul si inima si scopul lui Dumnezeu. De aceea cand totul

este implinit in veacurile viitoare, bunatatea minunata aratata in Hristos Isus fata de noi va dezvalui bogatiile nemarginite ale harului lui Dumnezeu. El este in adevar Dumnezeul oricarui har. Felul cum Se poarta El cu Israel, in final binecuvantandu-i, in ciuda necredinciosiei lor, se va rasfrange spre lauda harului Sau. Dar cand ne gandim la ce eram si unde eram, potrivit versetelor 1-3, si apoi privim la inaltimele la care am fost ridicati, putem intelege ca purtarea Sa cu noi arata o bogatie de har care depaseste orice se vede in Israel sau in orice altceva.

Efesenii 2.8-10

Mantuire datorita harului, prin credinta; lucrare a lui Dumnezeu, creati in Hristos Isus

Privirea la lucrarea lui Dumnezeu il face pe apostol sa sublinieze din nou faptul ca mantuirea este in intregime datorita harului. Afirmase acest lucru mai inainte, in versetul 5, ca o paranteza. In versetul 8 prezinta mai pe larg faptul acesta important si adauga gandul ca aceasta este prin credinta. Harul este al lui Dumnezeu, credinta este a noastra. Totusi si credinta noastra nu este de la (literal: din) noi insine. Credinta nu este un produs natural al inimii omenesti. Buruienile care cresc in mod natural in inima omului ne sunt aratate in amanunt in Romani 3.9-19. Credinta nu este nicidecum o buruiana, ci o floare aleasa care, odata plantata de Tatal din cer, niciodata nu poate fi dezradacinata. Ea este darul lui Dumnezeu. Adevarul acesta este aratat si in Ioan 6.29; Fapte 3.16; 18.27; Filip. 1.29; 2 Petru 1.1. Iar aceasta in mod necesar exclude faptele, adica acele lucrari facute ca sa obtii viata si binecuvantare. Singurele fapte de care eram capabili erau cele redate in versetele 2 si 3, si in aceste fapte eram morti din punct de vedere spiritual. Dumnezeu Insi este Cel care lucreaza si noi suntem lucrarea Lui – un lucru cu totul deosebit. Mai departe, lucrarea necesara nu era nimic mai prejos de ceea ce inseamna creatie. Cat de clar este deci ca faptele omenesti sunt excluse. Dumnezeu ne-a creat, observati, in Hristos Isus. Aceasta este o creatie noua. Noi eram in Adam potrivit creatiei vechi, insa viata adamica a fost in intregime stricata. Acum noi am fost creati in Hristos Isus, in vederea unei umblari in fapte bune, in mijlocul acestei lumi a pacatului. Aceasta ne duce inapoi la punctul de la care am plecat. Nemarginita marime a puterii lui Dumnezeu care a lucrat in invierea Domnului Isus a fost necesara sa implineasca o lucrare atat de puternica in noi.

Efesenii 2:11-12

Adancimile in care eram, inaltimele in care am fost adusi ca natiuni si baza lor – moartea lui Hristos (2.11,12)

Am fost creati in Hristos Isus, asa cum se precizeaza in versetul 10. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu in noi, insa ea nu trebuie desprinsa de lucrarea lui Dumnezeu facuta pentru noi prin sangele crucii lui Hristos. De la versetul 11 pana la sfarsitul capitolului ni se spune sa ne amintim trei lucruri: adancimile din care am fost scosi noi, cei dintre natiuni; inaltimele in care am fost introdusi; baza pe care s-a implinit aceasta mare schimbare – moartea lui Hristos.

Starea fireasca a celor dintre natiuni (2.11,12) Imaginea starii naturale a celor dintre natiuni, asa cum este descrisa de apostol in versetele 11 si 12, este foarte intunecata. Ea nu s-a facut mai

luminoasa pentru noi in zilele noastre pentru ca traim in mijlocul unei civilizatii care a fost putin crestinizata. Este putin ca suntem numiti necircumcisi de catre iudei; cele sase lucruri care sunt aratate ca descriere a noastra contreaza in adevar si mai mult. A fi „ in firea pacatoasa” insemna ca firea adamica decazuta caracteriza starea noastra si prin urmare ne controla. Chiar si numai faptul acesta ar explica tot raul care umple lumea celor dintre natiuni. Dar atunci eram „fara Hristos”. Eram fara Acela care, numai El, putea sa ne salveze din starea noastra pierduta. Altadata Dumnezeu avusese un timp cand a daruit anumite privilegii. El stabilise cetatenia lui Israel, facandu-i primitorii legamintelor promisiunii, desi i-a pus pentru un timp sub legamantul legii. Si mai departe, deoarece ei aveau legamintele promisiunii, erau singurul popor cu sperante precise, intemeiate pe Cuvantul lui Dumnezeu. In privinta acestora cei dintre natiuni erau „instrainati”, „strainsi” si „fara speranta”. Nici un pic de lumina nu aparea la orizontul lor intunecat. De asemenea ei erau „fara Dumnezeu in lume”. Aveau idoli fara numar, si lumea de astazi ii are din plin, desi intr-o forma diferita. Dumnezeu era si este necunoscut. Pentru a rezuma, ei aveau firea pacatoasa si lumea, dar nu-L aveau pe Hristos, nici privilegiile, nici speranta si nici un Dumnezeu. Si noi de asemenea traiam in aceiasi mizerie.

Efesenii 2.13-14

Apropiati prin sangele lui Hristos, care din doi a facut unul

Acum sa vedem unde am fost adusi, dupa cum ni se spune in versetele 13-22. Mai intai am fost „apropiati” in Hristos Isus. Pentru ca suntem adusi aproape, acum Il avem pe Dumnezeu. Sangele lui Hristos ne-a dat dreptul la un loc in prezenta Sa, si lucrul minunat este ca am fost adusi atat de aproape incat suntem introdusi intr-o relatie cu totul noua. Aceasta ni se arata in versetul 18. Primirea aceasta este nu numai inaintea Lui ca Dumnezeu, ci ca Tata. In ce fel am fost apropiati? Israel avea o anumita apropiere sub vechiul legamant. Avem noi sa fim ca o copie asemanatoare? Nu, pentru ca potrivit versetului 14, din cei doi el a facut unul. „Cei doi” ii indica pe credinciosii dintre iudei, pe de o parte, si pe cei credinciosi dintre natiuni, pe de alta parte. Unitatea aceasta s-a facut prin Hristos. El a surpat zidul despartitor si a facut pace intre cei care erau dezbinati si se razboiau intre ei. El a desfiintat in trupul Sau vrajmasia si aceasta s-a implinit prin daruirea trupului Sau in moartea de pe cruce.

Efesenii 2:15-16

A inlaturat vrajmasia si a creat din cei doi un singur om nou (2.15) Vrajmasia era in legatura cu „legea poruncilor (exprimata) in randuieli”. Legea lui Moise continea multe porunci morale care n-au fost anulate, dar erau si multe randuieli ceremoniale in legatura cu ele. Aceste reguli ceremoniale separau pe Israel de celelalte popoare, facand din ei un popor deosebit in obiceiurile lor; si in adevar, ele aveau intentia sa faca acest lucru. Aceste randuieli au fost anulate pentru credinciosi in moartea lui Hristos, si indata aceasta cauza mare a dusmaniei a fost inlaturata. Faptele 21.20-26 arata cat de putin era inteles acest lucru de cei dintai credinciosi din Ierusalim, si cum chiar Pavel insusi se pare sa fi fost pentru moment abatut de la ceea ce scrie aici. Vedem de asemenea in acest pasaj cat de mare era dusmania din partea iudeilor; la aceasta, natiunile au raspuns la fel si din plin. Dupa ce a desfiintat vrajmasia, Hristos a facut ca cei doi sa fie una in Sine Insi. Nu insemna ca natiunile

sunt una cu iudeii, ci ca un iudeu in Hristos este acum in mod absolut una cu cel dintre natiuni in Hristos. Amandoi se afla intr-o pozitie si conditie cu totul noi si originale inaintea lui Dumnezeu. Nu mai sunt doi oameni, ci un singur om, si acest om in intregime nou. Aceasta este o rezolvare completa a dificultatii dusmaniei – „facand pace”. Doi oameni se pot certa. Un singur om insa nu poate. Si el nu este inclinat sa faca acest lucru, pentru ca este un nou fel de om. In toate acestea ne gandim desigur la ceea ce a implinit Dumnezeu intr-un fel abstract, adica potrivit caracterului lui esential si fara introducerea acelor modificari gasite in practica noastra, din cauza ca firea pacatoasa este inca in noi.

Un singur trup (2.16) Versetul 16 ne aduce si un alt gand. Nu numai ca acei credinciosi dintre iudei si credinciosi dintre natiuni sunt un om nou – ceea ce exprima caracterul lor cel nou – ci ei formeaza un singur trup, si in felul acesta impacati cu Dumnezeu. Impacarea era necesara pentru ca amandoi erau intr-o stare de vrajmasie fata de Dumnezeu, fiind totodata intr-o stare de vrajmasie si intre ei. Din nou, trebuie notat, este introdusa moartea lui Hristos, de data aceasta prin cuvantul „cruce”. Prin ea a omorat vrajmasia fata de Dumnezeu, care era in inimile celor doi, si nu numai vrajmasia pe care o aveau intre ei.

Efeseni 2.17

Vestea buna adusa chiar de Hristos Insusi

Dupa ce a facut acest lucru si in felul acesta a realizat marea baza a impacarii, El Insusi a actionat ca Trimis al pacii si la natiuni si la iudei. Cei dintai erau „departe” in vechea dispensatie , iar cei din urma erau „aproape”. Afirmatia aceasta merita o deosebita atentie. Hristos este prezentat ca un Predicator catre natiuni si catre iudei, dupa ce a fost pe cruce, dupa ce a inviat. Totusi, dupa cat ni se spune in Scriptura, E niciodata n-a mai fost vazut si auzit de vreo persoana neintoarsa la Dumnezeu, de cand a fost rastignit pe cruce si a fost inmormantat. El S-a aratat dupa inviere ucenicilor Sai si le-a vorbit de pace – dar cand a predicat El pacea, atat iudeilor cat si natiunilor? Singurul raspuns pe care-l putem da este: niciodata in Persoana Sa. El a facut lucrul acesta prin intermediul predicii apostolilor sau cu alte cuvinte, printr-un delegat. Acest fel de vorbire s-ar putea sa fie oarecum neobisnuit, dar se gaseste si in alta parte in Biblie. Un exemplu izbitor este 1 Petru 3.19, iar versetul 11 din capitolul 1 din aceiasi epistola ne prezinta un gand foarte asemanator. Daca versetul din 1 Petru 3 este citit in lumina data de Efeseni 2.17 vom fi scutiti de explicatiile gresite ale celui dintai pasaj, pentru ca nu poate fi indoiala ca predicarea despre care este vorba aici era cea a apostolilor si a altor slujitori ai lui Hristos, care in cei dintai ani ai crestinismului au dus pana in departari vestea buna a pacii.

Efeseni 2.18

„Si unii si altii”: un singur om nou, un singur trup

Cuvantul „unul se repeta in versetul 18. Este evident ca o subliniere speciala este pusa pe acest cuvant. Versetul 14 precizeaza faptul ca suntem una. Versetul 15 adauga faptul ca este vorba de un

om nou. Versetul 16 arata ca suntem un singur trup. Versetul 18 completeaza imaginea, aratand ca si unora si altora li s-a dat sa aiba un singur Duh si in felul acesta sa avem intrare la Tatal. Cat de evident este deci ca in colectivitatea crestina orice destinatie intre iudeu si cel dintre natiuni s-a terminat cu totul.

Efesenii 2:19-22

Impreuna cetateni cu sfintii, oameni din casa lui Dumnezeu; cladirea (2.19-22) Fiind stabilite aceste fapte glorioase, apostolul ii aduce pe acesti credinciosi dintre natiuni in inaltimea privilegiului lor spiritual. Ei nu mai erau nici straini, nici locuitori vremelnici, si nici noi nu mai suntem; mai mult suntem impreuna cetateni cu sfintii si din casa lui Dumnezeu, si ziditi pe temelia pe care Dumnezeu a pus-o. Sunt folosite trei imagini in aceste versete de incheiere – cetatea, casa, cladirea. Se pare ca am fi introdusi incetul cu incetul spre ceea ce este cel mai intim. Suntem impreuna cetateni cu sfintii. Acesta este mai degraba un gand general. Dumnezeu a pregatit o cetate cereasca pentru credinciosii din zilele Vechiului Testament, care au sa se bucure de o parte cereasca. Acest fapt este precizat in Evrei 11.16. In toata aceasta parte cereasca sunt primiti toti credinciosii din timpul nostru. Privilegiile ei sunt ale noastre, pentru ca numele noastre au fost scrise in cer (Luca 10.20); fiind inscrise in acea carte, putem spune ca cetatenia noastra este acolo. O casa este un loc de mai multa intimitate decat o cetate. Iar noi suntem nu numai cetateni, dar si oameni din casa lui Dumnezeu. Aceasta inseamna ca suntem adusi aproape si avem o mare libertate in primirea noastra; dar aceasta de asemenea inseamna ca suntem raspunzatori sa purtam caracterul Aceluia de a carui casa apartinem. Cand ajungem la ideea cladirii avem sa ne consideram pe noi insine ca niste pietre – ca material potrivit pentru structura ei – iar pe Dumnezeu Insusi ca Ziditorul, pe de o parte, si ca Acela care locuieste in locul preasfant al templului, pe de alta parte. Casa Domnului este acolo unde poti privi „frumusetea Domnului (Ps.27.4). In templul lui Dumnezeu „totul striga: glorie!” (Ps.29.9). Este in adevar o intimitate extraordinara sa fim astfel „uniti impreuna” (v.21) pe temelia apostolilor si profetilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Insusi, toate aratand gloria lui Dumnezeu. Partea minunata a acestui fapt se arata si mai mare cand ne amintim ca noi nu eram nimic altceva din fire decat oameni dintre natiuni.

Cladirea privita din doua puncte de vedere: ca o lucrare care creste si ca locuinta a lui Dumnezeu (2.21,22) A treia imagine, cea a cladirii, are doua aspecte. Este mai intai cladirea vazuta ca o lucrare progresiva in tot timpul cat suntem pe aici pe pamant si ajungand sa fie completa in glorie, desi aici fiecare piatra adaugata este pregatita impreuna intr-un mod corespunzator. Cand va fi completa, va fi totul spre gloria lui Dumnezeu. In al doilea rand, cladirea este vazuta ca o locuinta a lui Dumnezeu in veacul de acum – un lucru complet in orice moment, desi cei care o compun se schimba. Tot timpul, din ziua Cincizecimii, Dumnezeu locuieste in Adunare prin Duhul – in aceasta Adunare care este formata din toti cei credinciosi in care locuieste Duhul Sfant, in orice moment. El nu locuieste in temple facute de maini, ci in aceasta casa in care poate locui prin Duhul Sau.

Adunarea este zidita impreuna in Hristos si Dumnezeu locuieste in ea in Duh (2.21,22) Sa nu trecem cu vederea cele doua cuvinte cu care incep amandoua versetele 21 si 22: „in care”. Cand am citit despre binecuvantarile in care suntem adusi individual am vazut ca toate erau ale noastre in

Hristos. Acelasi lucru este si cand privim la binecuvantarile in care suntem adusi in mod colectiv. Toate sunt in Hristos. Adunarea este zidita impreuna in Hristos, si Dumnezeu locuieste in ea in Duh. Aceste lucruri nu sunt doar idei, ele sunt realitati marete. Daca din intamplare ele par straine urechilor noastre, oare aceasta nu este pentru ca suntem mai familiarizati cu ceea ce a facut omul din adunare, schimband-o potrivit propriilor lui idei, decat cu ceea ce este in adevar adunarea potrivit gandului lui Dumnezeu? Si sa ne amintim, toate schimbarile si adoptarile gresite ale oamenilor vor trece, insa lucrarea mainii lui Dumnezeu va ramane. De aceea mai bine este sa ne grabim sa intelegem noi insine ce a facut Dumnezeu sa fie adunarea, altfel prea mult din slujirea noastra se va pierde si noi insine vom fi din nefericire nepregatiti pentru ceea ce se va descoperi cand va veni Domnul, si intr-o clipire de ochi adunarea se va prezenta impreuna potrivit lucrarii divine si nicidecum potrivit organizarii omului.

Efeseni 3.1-5

Taina incredintata lui Pavel din partea Domnului

Dupa ce ne-a prezentat aceasta desfasurare bogata a adevarului, apostolul incepe sa ne indemne sa umblam intr-un fel vrednic de o chemare asa de inalta. Aceasta se poate vedea daca citim impreuna cele dintai versete din capitolele 3 si 4. In afara versetului 1, tot capitolul 3 este o paranteza in care el arata cu hotarare ca Domnul ii incredintase lui tot adevarul acesta – pe care il numeste „taina” – si in care din nou spune ce anume s-a rugat pentru credinciosii din Efes. Simtea in mod evident ca indemnul sau de a umbla intr-un chip vrednic ar fi cu mai mare putere daca noi am realiza ca dincolo de aceste cuvinte era pe deplin autoritatea Domnului. O „administrare” sau „economie” a harului lui Dumnezeu fata de unii ca noi i-a fost incredintata lui, intrucat ea i-a fost descoperita in mod special ca „taina”, si tocmai scrisese despre ea pe scurt. In mod evident, el se refera la ceea ce scrisese in capitolul 1.19 – 2.22.

Efeseni 3:6-7

„Un singur trup cu noi” – secret ascuns in Dumnezeu (3.6) Un rezumat scurt al tainei este dat de versetul 6 din capitolul 3, unde este subliniat din nou locul minunat dat celor dintre natiuni. Sunt trei expresii „impreuna – mostenitoare”, „din acelasi trup”, si „ impreuna – partas” care par oarecum neobisnuite in limbajul nostru, dar ele ne fac sa vedem gandul principal al Duhului in versetul acesta. Iar aceasta era o parte din scopul lui Dumnezeu in binecuvantare, necunoscuta in veacurile de altadata si desigur, in mod necesar necunoscuta; pentru ca, odata ce avea sa fie cunoscuta, ordinea de lucruri stabilita in legatura cu legea si Israel ar fi fost distrusa. Era deci un secret ascuns de Dumnezeu pana ce Hristos avea sa fie inaltat si Duhul avea sa vina aici la noi.

Pavel slujitor al evangheliei (3.7) Totusi acum taina a fost descoperita si apostolul Pavel a fost facut slujitor al ei. Ea i-a fost descoperita nu numai lui, ci si celorlalti apostoli si profeti. In felul acesta realitatea ei a fost pusa dincolo de orice indoiala sau disputa. Totusi slujirea ei a fost data lui Pavel, asa cum spune foarte clar versetul 7. De asemenea observam ca nu se afla nicio aluzie la taina aceasta in vreo alta epistola in afara celor ale lui Pavel.

Efesenii 3.8

Bogatiile de nepatruns ale lui Hristos

Cat de mareata este, putem realiza daca am inteles cel putin lucrurile pe care le-am observat pana acum. Pavel insusi era atat de impresionat de maretia ei incat se refera la slujirea lui ca la o evanghelizare a „bogatiilor de nepatruns ale lui Hristos”.Daca citim expresia aceasta „bogatiile de nepatruns ale lui Hristos” in contextul ei vedem ca ea se refera nu la toata bogatia care este a Lui personal, ci la tot ce este in El pentru sfintii Sai. Cand cercetam capitolul 1 aflam ca termenul „in Hristos” (sau echivalentul lui „in Cel Preaiubit”, „in El”, „in Care”) se intalneste de 12 ori.In capitolul 2 se afla de vreo 6 ori si in capitolul 3 de vreo 3 ori. Sa luam unul din ele: „Ne-a binecuvantat cu orice binecuvantare spirituala in cele ceresti in Hristos”. Am putea scoate noi din context aceste binecuvantari, ca si cum noi le-am stapani in intregime? N-am putea. Ele sunt prea mari pentru mica noastra intelegere. Ele sunt de necercetat; si tot asa este cu tot ce avem in Hristos. Totusi, desi de necercetat, ele ne pot fi cunoscute, si aceasta este tema slujirii apostolului.

Efesenii 3.9

Administrarea tainei; exemplificarea ei in epistola 1 Corinteni

Un al doilea lucru era cuprins in slujba lui. I se incredintase sa-i faca pe toti sa vada cu numai ce era taina aceasta, dar si care era „administrarea tainei”. Taina se refera la Hristos si la adunare, si indeosebi la locul pe care il aveau natiunile in ea, asa cum fusese explicat de apostol. Administrarea se refera la lucrurile practice necesare vietii, ordinii si marturiei adunarii, pe care Pavel le stabilise in toate adunarile. Aceste randuiri fusese poruncite de Domnul ca sa fie o exprimare, chiar si in conditia de astazi a adunarii, a acelor lucruri care sunt adevarate si stabilite cu privire la ea in sfatul etern al lui Dumnezeu.Taina insasi era ceva cu totul nou, pentru ca de la inceputul lumii pana in acel moment fusese ascunsa de Dumnezeu. Tot asa si administrarea tainei era cu totul noua. Mai inainte Dumnezeu Se preocupase de o anumita natiune, pe baza legii. Acum Dumnezeu chema pe cei alesi din toate natiunile potrivit harului, si ceea ce era doar national a disparut in acest scop mai larg si mai deplin. In adunarea lui Dumnezeu toate aveau sa fie randuite sau administrare potrivit cu aceste scopuri ale lui Dumnezeu. Apostolul nu se opreste in epistola aceasta sa ne dea indrumari in amanuntele randuiri divine; el face lucrul acesta in epistola 1 Corinteni.Adunarea din Corint nu umbla potrivit ordinii necesare, care era respectata in Efes si in Colose. Era multa ignoranta, greseala si dezordine in mijlocul lor, si aceasta a dat ocazia Duhului Sfânt sa le aplice administrarea tainei in multe din detaliile ei. vom lua numai un amanunt din cele multe, ca ilustrare.In Efesenii 2.22 se spune: „si voi sunteti ziditi impreuna, pentru a fi o locuinta a lui Dumnezeu in Duh”. Acesta este unul dintre adevarurile mari incluse in taina aceea. Cand ne indreptam spre epistola catre Corinteni descoperim ca aceasta nu este numai o doctrina, o idee despartita de orice efect practic in ordinea de acum a vietii de adunare si a comportarii personale. Dimpotriva, Pavel precizeaza ca Duhul este suprem acolo unde locuieste. El locuieste in adunare pentru ca sa poata lucra spre gloria lui Dumnezeu. „Dar toate acestea le lucreaza unul si acelasi Duh, impartind fiecaruia in parte asa cum vrea El” (1 Cor.12,11). In capitolul 14 al aceleasi epistole vedem ca Duhul randuieste toate si da

dupa puterea exercitarii darurilor diferite, si ni se spune categoric sa recunoastem ca aceste instructiuni sunt „poruncile Domnului”. Vedem ca Domnul este marele Administrator in adunarea lui Dumnezeu, iar Pavel a fost slujitorul ales ca sa ne aduca la cunostinta administrarea Sa.

Efeseni 3.10-13

Administrarea tainei ca priveliste pentru ingeri

Ne temem ca administrarea tainei este foarte usor lasata la o parte de multi crestini din zilele noastre, chiar si de cei buni si sinceri, dar stim ca ei se poarta in felul acesta spre marea lor pierdere si acum si in veacul viitor. Daca neglijam vreo parte a adevarului, devenim nedevelopati in acea parte ca o „turta neintoarsa”, asa cum spune Osea 7.8. De asemenea avem sa tinem seama de versetele 10 si 11 din capitolul acesta, care ne spun ca administrarea tainei, asa cum se arata in lucrarea din adunare, este ca un fel de carte de invatatura inaintea ochilor ingerilor. Cartea de invatatura din zilele noastre la care ochii ingerilor cauta sa priveasca este foarte stearsa si neclara. Totusi pentru ca ingerii nu mor, aceiasi ochi au privit in jos altadata si au vazut intelepciunea felurita a lui Dumnezeu, cand frumusetea administrarii divine, slujita prin Pavel, se vedea in adunare in zilele de la inceput. Atunci, pentru scurt timp, lucrurile erau „dupa scopul veacurilor pe care El l-a implinit in Hristos Isus, Domnul nostru”. Acum, pentru un timp lung lucrurile s-au aratat in majoritatea lor a fi dupa dorintele si aranjamentele oamenilor, desi multi din cei care au facut aceste aranjamente erau fara indoiala oameni evlaviosi si bine intentionati. Sa ni se dea harul de a ne alipi, atat cat se poate, de administrarea asa cum a fost randuita de Dumnezeu, deoarece ceea ce a fost „ascuns in Dumnezeu” trebuie sa fie acum „facut cunoscut adunarii”. In acelasi timp sa nu ne asteptam sa facem acest lucru fara impotrivire si tulburare, pentru ca Pavel a avut a face din plin cu tulburarea, asa cum face aluzie in versetul 13.

Efeseni 3.14,15

Genunchii plecati in rugaciune inaintea Tatalui

Totusi nu usor si repede ajungem sa ne insusim aceste lucruri si sa ne bucuram de ele. De aceea apostolul se indreapta din nou spre rugaciune si este calauzit sa-si noteze rugaciunea ca noi sa fim treziti prin ea. Rugaciunea este adresata Tatalui si se refera la lucrarile Duhului pentru ca Hristos sa-Si aiba locul in inimile noastre. In ea este vorba de Tatal, de Duhul Sfant si de Hristos. Se adreseaza Tatalui, care face parte de Numele Sau si de caracterul Sau oricarei familii care va umple in final cerurile si pamantul. Domnul Isus este Capul nostru si El este de asemenea intr-un anumit sens Capul si Conducatorul oricareia din aceste familii diferite. Este vorba de „orice familie” si nu de „intreaga familie”. Dumnezeu va avea multe familii, unele pentru cer si altele pentru pamant. Printre familiile ceresti ar fi adunarea si „duhurile celor drepti facuti desavarsiti” (Evrei 12.23), adica sfintii Vechiului Testament. Pentru pamant vor fi Israel, natiunile rascumparate si probabil si altii. Printre oameni, orice familie isi ia numele de la cel care este tatal ei, de la cel care isi are originea.

Efeseni 3.16,17

Intariti prin Duhul in omul dinauntru, Hristos locuind in inimi, inradacinate in dragoste

Tema principala a acestei rugaciuni este ca Hristos sa locuiasca prin credinta in inimile noastre si in felul acesta El sa ne stapaneasca afectiunile cele mai profunde. Aceasta poate fi daca suntem intariti prin puterea Duhului in omul dinauntru, pentru ca in mod natural ne controleaza eul nostru si suntem schimbaciosi si nestatornici. Daca Hristos locuieste in inimile noastre, ajungem inradacinati si intemeiati in dragoste, in dragostea Lui, nu a noastra. Numai daca suntem inradacinati si intemeiati in dragoste putem inainta in cunoasterea dragostei lui Hristos care intrece orice cunostinta. Versetul 17 ne spune despre ceea ce este centrul a toate, locuirea lui Hristos si prin urmare inradacinarea si intemeierea in dragoste. Versetele 18 si 19 trec la cercul cel mai larg posibil al binecuvantarii, la dragoste si la glorie. Un compas ar putea servi la ilustrare. Nu este usor sa desenezi un cerc daca nu ai fixat clar un picior al compasului. Cand un picior este fixat, cercul poate fi desenat usor. Asa este si aici. Fixati si inradacinati in dragoste, cuprinsul maret al versetului 18 poate fi de inteles.

Efesenii 3.18,19

Dimensiunile bogatiilor nepatrunse ale lui Hristos cunoscute impreuna cu toti sfintii

Daca versetul 19 ne spune ca avem sa cunoastem ceea ce intrece orice cunostinta, versetul 18 da ideea ca avem sa invatam ceva ce inlatura orice definitie propriu-zisa. Sunt enumerate patru dimensiuni, dar nu ni se spune la ce se refera. Pentru ce sunt date aceste dimensiuni? Fara indoiala, pentru toate adevarurile mari pe care Pavel le-a dezvaluit, pentru dimensiunile bogatiilor nepatrunse ale lui Hristos. Aceste lucruri insa trebuie sa fie intelese impreuna cu toti sfintii. Avem nevoie unul de altul atunci cand incepem sa le invatam. Toti sfintii trebuie sa fie entuziasti sa le cunoasca, si ele sunt de invatat numai in masura in care sfintii sunt avuti in vedere. In zilele acestea de dezbinari si rupturi in adunarea lui Dumnezeu nu putem aduce pe toti sfintii impreuna, nici nu-i putem indemna pe toti sfintii sa inteleaga lucrurile acestea, insa putem sa ne alipim cu toata taria de gandul divin despre toti sfintii si, atat cat ne este posibil, sa traим si sa actionam avand in vedere pe toti sfintii. Cei care se poarta in felul acesta sunt mai potriviti decat altii sa inteleaga din marele domeniu al bogatiilor nepatrunse ale lui Hristos, sa cunoasca dragostea Lui care este indreptata catre toti sfintii, si sa fie umpluti pana la toata plinatatea lui Dumnezeu.

Efesenii 3.20

Gloria adusa Tatalui, care lucreaza prin puterea Duhului Sfant, in Hristos Isus

Contemplarea in rugaciune a unor astfel de inaltimi de lumina si de dragoste si de binecuvantare spirituala a miscat inima apostolului spre inchinare si de aceea capitolul se incheie cu o doxologie adresata Tatalui. Ceea ce dorise el in rugaciune ar fi fost imposibil de implinit daca n-ar fi fost puterea care lucreaza in noi, Duhul Sfant al lui Dumnezeu. Prin Puterea aceasta Tatal poate sa faca mai mult decat cerem sau gandim noi. Multi dintre noi, citind dorintele apostolilor pentru noi, poate ne-am zis in noi insine: Foarte minunat, dar ma depaseste cu totul. Totusi, trebuie sa ne reamintim, ca aceasta nu este dincolo de Puterea care lucreaza in noi. Toata binecuvantarea aceasta poate fi

reala si a noastra in mod constient. Gloria pe care ultimul verset I-o atribuie lui Dumnezeu va fi in mod sigur a Lui. In toate veacurile viitoare Adunarea va raspandi gloria Sa. Ca despre mireasa, sotia Mielului, se va spune: „avand gloria lui Dumnezeu; lumina ei era ca o piatra preascumpa, ca o piatra de iaspis, cum este cristalul” (Apoc.21.11). Si tot ce este Adunarea si tot ce va fi ea, este prin si in Hristos Isus. El, Hristos Isus, este cel mai glorios slujitor al gloriei lui Dumnezeu. El a facut cunoscuta gloria si S-a aratat pe Sine Insusi in glorie.

Efeseni 4:1

Indemnuri pentru inima si constiinta

Cand incepem capitolul 4 reluam firul pe care Pavel il lasase la sfarsitul celui dintai verset din capitolul 3. Comparativ in putine cuvinte fuseseram adusi in fata chemarii noastre crestine in inaltime si in plinatatea ei potrivit gandurilor si scopurilor lui Dumnezeu. Totodata chemarea aceasta ni s-a dezvaluit nu numai in legatura cu fiecare individual, ci si ci noi toti impreuna ca adunare. Acum urmeaza indemnul cu un caracter general, si el cuprinde toate indemnurile mai detaliate din capitolele care urmeaza. Apostolul stia bine ca nu este de ajuns sa dea indrumari generale, ci erau necesare detalii mai personale, mai directe, care sa ajunga la inima si constiinta fiecaruia. Cei care slujesc astazi in adunari sa tina seama de acest lucru si sa fie tot asa de intelepti si curajosi ca el.

Efeseni 4:2

Adunarea, un camp imens pentru cultivarea harurilor din versetul 2

Indemnurile cuprinse in cea dintai parte a capitolului 4 pana la versetul 16 au in mod evident in vedere chemarea noastra, nu ca persoane individuale, cat mai ales ca madulare ale trupului lui Hristos, adunarea. Cate neintelegeri au loc in adunarile sfintilor! O experienta chiar mica a vietii de adunare ar fi de ajuns sa ne convinga de acest lucru. De aceea este aici un camp imens pentru cultivarea harurilor deosebit de frumoase enumerate in versetul 2. Smerenia te face sa nu te gandesti ca tu ai fi cineva. Blandetea, opusa afirmarii eului tau, este desigur un produs direct al smereniei. Indelunga-rabdare, opusa spiritului grabit de a critica pe altii, este capitolul smereniei si al blandetii. Cant toate acestea trei sunt la lucru, cat de simplu si cu bucurie ne ingaduiam unul pe altul in dragoste. Sa punem in legatura dragostea cu ceea ce am vazut mai inainte in capitolul 3. Inradacinati si intemeiati in dragoste, si cunoscand cel putin ceva din dragostea lui Hristos care intrece cunostinta, noi insine vom fi facuti in stare sa privim la toti sfintii cu ochii dragostei, chiar si la aceia dintre ei care potrivit firii sunt cel mai putin demni de iubire.

Efeseni 4.3

Nu noi facem unitatea, ci Duhul; noi s-o pastram in legatura pacii

Printre oameni vedem tendinta ca dragostea sa degenereze intr-un fel de amabilitate superficiala, care duce la permiterea a tot felul de lucruri care nu sunt drepte. Nu asa trebuie sa fie lucrurile

printre sfinti, deoarece un standard bine definit este adus inaintea noastra. Avem sa tintim nu pur si simplu la o intelegere, pentru ca am putea di toti cu un gand si asa ne-ar place, referitor la ceva cu totul gresit! Avem sa ne straduim sa pastram unitatea Duhului – nu unitatea lui Pavel, a lui Petru sau a mea, ci unitatea pe care Duhul a produs-o. Nu noi facem unitatea, si noi nu putem strica unitatea. Duhul a facut-o si noi avem s-o pastram intr-un fel practic in legatura care uneste a pacii. Acesta trebuie sa fie mereu gandul nostru. Succesul nostru in urmarirea acestui lucru va depinde de masura in care suntem caracterizati de trasaturile frumoase aratate de versetul 2.

Efeseni 4.4-6

Unitatea data de Duhul, de Domnul, de Dumnezeu Tatal

Daca versetul 2 din acest capitol ne ofera caracteristicile care, fiind dezvoltate in noi, ne vor conduce sa pastram unitatea Duhului, versetele 4-6 ne dau o serie de „unitati” care sprijina cu tarie indemnul din versetul 3. Cuvantul „un singur” (sau „o singura”) se intalneste de sapte ori in aceste trei versete. Intai avem unitatea Trupului lui Hristos, care este format din toti sfintii din perioada in care traim. Trupul acesta a fost format prin botezul unui singur Duh, care locuieste in cei credinciosi, iar fiecare madular al acestui Trup are parte de aceeasi chemare, care are in vedere o singura speranta. Nimic nereal nu intra in Trupul acesta. Totul este real, in puterea vietii si a energiei Duhului. Apoi ni se spune despre Domnul si despre credinta si botezul care sunt in legatura cu El. Unitatea este caracteristica acestor lucruri in legatura cu Domnul, asa cum este aceea in legatura cu Duhul; desi credinta poate fi marturisita de cineva, la fel si botezul, totusi se poate ca acestea sa nu fie decat o simpla marturisire. Dupa aceea se spune despre Dumnezeu si Tatal, iar aici din nou avem ideea de unitate, deoarece noi toti ne aflam originea in El. El este mai presus de toti, este prin toti, insa este doar in noi toti. In aceste sapte „unitati” se afla temelia si suportul unitatii Duhului, pe care avem raspunderea sa o pastram. Ea este sustinuta in aceste sapte feluri, care sunt o marturie clara despre importanta ei, ca si despre slabiciunea noastra in a o pastra. Noi suntem una, iar aceasta prin prezenta si prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Putem gresi atunci cand este vorba de a pastra unitatea, totusi din pricina aceasta unitatea nu va inceta sa existe, caci ea ramane prin puterea lui Dumnezeu. Pe de alta parte, noi pierdem mult si marturia lui Dumnezeu sufera atunci cand nu reusim s-o pastram. Insa starea de dezbinare a celor credinciosi arata cat de grav am gresit in privinta aceasta, iar ea explica pe larg motivul pentru care par invingatoarea slabiciunea, lipsa de spiritualitate si lipsa de putere. Nu putem schimba starea de dezbinare din prezent, dar putem face ca tinta noastra sa urmareasca unitatea care este a Duhului, cu toata smerenia, blandetea, indelunga-rabdare si ingaduinta. Insa trebuie ca ea sa fie unitatea Duhului. A cauta sa pastrezi orice alta unitate, a noastra sau a oricarui altuia, inseamna a gresi in ce priveste unitatea Duhului.

Efeseni 4.7,8

Daruri pentru oameni de la Hristos inaltat

Dar unitatea nu inseamna o uniformitate monotona. Versetul 17 este plin de marturie in privinta aceasta. Noi toti suntem una, totusi fiecaruia dintre noi ii este dat si darul si harul care ne sunt

specifice. Gandul acesta il face pe apostol sa se refere la acele daruri deosebite care au fost primite de la Hristos inaltat ca dovada si manifestare a victoriei Lui. Citatul din versetul 8 este din Psalmul 68, un psalm care celebreaza profetia divina asupra regilor razvratiti si asupra dusmanilor Sai cand va fi inaugurat timpul glorios al mileniului. Apostolul stia ca victoria, pentru a fi aratata public, fusese implinit in moartea, invierea, inaltarea lui Hristos. De aceea el ia cuvintele acestea din Psalm si le aplica lui Hristos inaltat inainte de a sosi victoria mileniului. Dupa ce a cucerit pe Satan in moarte, S-suit in inaltime, dupa ce Si-a supus pe cei care fusesera robi ai lui Satan. Apoi El Si-a vestit victoria dand acestora care sunt acum cuceriti de El, puteri spirituale care vor fi potrivite pentru ducerea mai departe a lucrarii Sale, chiar in timpul cand ei sunt inca in locul unde i se permite inca lui Satan sa-si exercite ademenirile.

Efesenii 4.9,10

S-a suit mai presus de toate cerurile

Notam ca versetele 9 si 10 sunt o paranteza. Ele subliniaza doua lucruri. Intai, ca inainte de a Se inalta, El coborase mai intai in moarte, unde a infrant putere dusmanului, si chiar in mormant. In al doilea rand, pentru ca a fost victorios, El este suprem in inaltare, cu perspectiva de a umple toate. „Mai presus de ceruri” este o expresie admirabila. In Marcu 16.19. slujitorul divin „a fost inaltat la cer”. In Evrei 4.14 Marele Preot „a strabatut cerurile”. Aici Omul victorios „S-a suit mai presus de toate cerurile”. Insesi cerurile cerurilor sunt ale Sale, si El este Cel care „umple totul” – un alt cuvint admirabil. Chiar astazi fiecare credincios trebuie sa fie umplut de Duh, asa cum vedem mai departe in epistola aceasta. Fiecare credincios care este plin de Duh este in mod necesar umplut cu Hristos, si prin urmare Hristos Se va arata in el. Daca suntem umpluti cu Hristos aratam caracterul Lui. Va veni ziua cand Hristos va umple toate, si prin urmare toate lucrurile Il vor arata pe El si gloria Lui. Cuvantul „toate” despre care se vorbeste aici inseamna desigur toate lucrurile care vor fi sub conducerea Sa – toate lucrurile din universul binecuvantarii.

Efesenii 4.11

Cele patru daruri

Versetul 11 este o continuare a versetului 8. In el se prezinta cele patru daruri. Apostolii, oameni trimisi pentru a se intemeia adunari, prin care ni s-au dat si Sfintele Scripturi. Profetii, oameni ridicati ca sa vorbeasca din partea lui Dumnezeu, comunicand gandul Lui, fie prin inspiratie ca in cele dintai zile ale adunarii, sau nu. Evanghelistii, care duc in lume mesajul cel mare, care este de folos cand este primit, de a salva oamenii de sub puterea dusmanului. Pastori si invatatori, cei calificati sa invete pe credinciosi in adevarul revelat si sa-l aplice starii lor, incat sa fie hraniti si mentinuti in crestere si in sanatate spirituala. Cuvintele „pastori si invatatori” de fapt descriu un singur dar, nu doua. Gandul acesta sa fie pus la inima de oricine este daruit in directia aceasta. Nimeni nu poate lucra ca pastor fara a da si ceva invatatura, insa este posibil ca un om daruit sa se concentreze atat de mult asupra invataturii, incat sa nu se mai gandeasca sa lucreze ca pastor; si in practica aceasta se dovedeste a fi un fapt pagubitor si pentru el insusi si pentru ascultatori.

Efesenii 4.12-15

Scopul pe care il au darurile

Obiectivele avute in vedere prin primirea acestor daruri sunt precizate in versetele 12-15. Sfantii trebuie sa devina desavarsiti, fiecare calificat sa-si ia locul in trupul lui Hristos. Lucrarea de slujire trebuie continuata si in felul acesta trupul sa fie zidit. Si toata aceasta lucrare urmeaza sa se continue pana ce scopul pe care il are Dumnezeu cu privire la trup va ajunge la implinire. Pana atunci darurile raman. Darurile din acest pasaj, sa ne reamintim, nu sunt doar anumite puteri incredintate unora, ci sunt mai ales oamenii care au capacitatile acestea, oferite ca daruri adunarii. Profetii neinspirati, impreuna cu evanghelisti, si cu pastori si invatatori, se gasesc in adunare si in zilele noastre. Obiectivul final pe care il au aceste daruri este precizat in versetul 13. Trebuie sa ajungem la „starea de om matur” si aceasta potrivit masurii pe care Dumnezeu o are pentru noi. Ca trup al lui Hristos avem sa fim „plinatatea Sa” (cap.1.23) si sa ajungem la masura staturii acestei plinatati. Vom ajunge acolo in unitate – acea unitate care izvoraste din credinta inteleasa din plin si prin Fiul lui Dumnezeu cunoscut cu adevarat. Din nou, obiectivul lui Dumnezeu in legatura cu darurile ne este adus inainte in versetele 14,15, dar de data aceasta ca fiind obiectivul imediat, nu cel final. Si anume, vom fi caracterizati de o crestere spirituala in asa fel incat in loc sa fim batuti de valuri ca o corabie fara ancora, si expusi invataturilor false, vom tine adevarul in dragoste si vom creste in toate pana la asemanarea cu El, care este Capul nostru.

Efesenii 4.16

Fiecare parte din trup contribuie la zidirea in dragoste

Aceste obiective, fie ca ne gandim la ultimul sau la cel imediat, sunt foarte mari, demne de Dumnezeu. Daca le intelegem, nu ne vom mira ca in vederea lor, daruri speciale au venit de la Hristos Cel Inaltat. Insa versetul 16 completeaza istoria, aratand cum cresterea trupului, care este obiectivul prezent, se face nu numai prin slujirea acestor daruri speciale; fiecare madular al trupului, oricat de necunoscut, isi are partea lui de lucrare. Intocmai cum trupul omenesc are multe parti si incheieturi, fiecare din ele aducand ceva in intretinerea generala si in crestere si in buna stare, tot asa este si in trupul lui Hristos. Este foarte important sa pastram in minte acest fapt, pentru ca astfel usor cadem in felul de a gandi ca binele general si prosperitatea spirituala a adunarii ar depinde la urma urmei de lucrarile si serviciul oamenilor daruiti. Prin urmare cand lucrarile arata saracie si slabiciune, sau sunt cu totul gresite, ni se pare ca noi insine suntem scutiti de orice raspundere si invinuire, punand toate pe seama darurilor. Fapt este ca lucrarea sanatoasa a fiecărei parti, pana la cele mai mici si nebagate in seama, este necesara pentru binele intregului. Toti sa tintim in aceasta directie, pentru ca trupul sa creasca, spre zidirea sa in dragoste. In adevar, ratiunea este necesara; insa dragostea, dragostea divina este forta cea mare care zideste. Dumnezeu sa ne ajute sa fim plini de dragoste divina.

Efesenii 4.17-19

Indemnuri pentru tot felul de situatii

Incepand cu versetul 17 avem a face cu porunci detaliate. Indemnul general este in cel dintai verset si are un caracter pozitiv. Aici, cel dintai indemn, ca o porunca, este negativ: sa nu umblam ca oamenii lumii. Versetele 18 si 19 ne dau o privire in groapa intunecata a nelegiurii paganilor care erau in jurul acestor sfinti din Efes. Ni se arata indeajuns pacatele lor ca sa observam aceleasi trasaturi dezgustatoare ca acelea expuse mai pe larg in Romani 1. Este oare mai buna lumea din secolul nostru? Ne temem ca nu, desi raul poate fi ascuns mai cu dibacie de ochii publici. Dar se continua desertaciunea, unita cu intunericul, ignoranta, orbirea si indepartarea de viata din Dumnezeu.

Efeseni 4.20-24

Trei lucruri invatate de la Hristos: V-ati dezbracat de omul cel vechi, sunteti innoiti in duhul mintii voastre, v-ati imbracat cu omul cel nou

Deci L-am cunoscut pe Hristos. Nu numai ca am auzit despre El si rezultatul a fost ca am crezut in El, dar am si fost „invatati in El” sau am putea spune ca El este lectia noastra. El este nu numai Invatatorul nostru, dar si „Lectia” pe care avem s-o invatam. Si El este si Exemplul nostru. Adevarul este in Isus; si El Insusi, cand era pe pamant, era Modelul perfect a toate cate sunt indemnuri pentru noi. El a aratat in mod perfect „dreptatea si sfintenia adevarului”, asa cum ne spune versetul 24. Ceea ce am invatat se refera la trei lucruri. Intai, cu privire la dezbracarea de omul cel vechi, care este cu totul corupt. In al doilea rand, cu privire la reinnoirea totala in duhul mintii noastre. In al treilea rand, cu privire la imbracarea omului cel nou, creat in intregime potrivit lui Dumnezeu. Dezbracarea si imbracarea nu sunt lucruri care ar urma sa fie facute, ci sunt lucruri pe care cel credincios cu adevarat le-a si facut. „Pentru ca v-ati dezbracat...si pentru ca v-ati imbracat” „Omul cel vechi” nu este Adam personal, ci firea si caracterul adamic. Tot asa „omul cel nou” nu este Hristos personal, ci firea si caracterul Sau. Dreptatea si sfintenia care izvorasc din El sunt in totul in armonie cu adevarul, si ele sunt caracteristice Lui. Ele nu ne sunt innascute, ne sunt straine, si ca urmare in ce ne priveste se spune ca omul cel nou este „creat” (v.24). Nu poate fi nimic mai prejos de o creatie noua si mai putin decat o innoire in duhul mintii noastre. Dar sa nu pierdem gandul ca toate aceste lucruri au avut loc in cazul celui credincios cu adevarat. Aceasta este insasi esentialul crestinismului. Avem sa fim caracterizati de o umblare cu totul diferita de cei dintre natiuni deoarece aceasta mare schimbare a avut loc, daca in adevar am auzit si am invatat de la Hristos sau, cum s-ar putea spune, daca suntem in adevar ai Sai.

Efeseni 4.25-29

Ce sa lepadam si cu ce sa ne imbracam

Apostolul continua sa sublinieze unele manifestari specifice omului vechi pe care sa le lepadam. Pentru ca omul cel vechi a fost dezbracat, avem sa lepadam toate trasaturile lui in detaliu. Incepe cu minciuna, care trebuie lepadata in favoare adevarului. Versetul de mai inainte mentionase sfintenia si

adevarul ca fiind caracteristice omului nou, de aceea trebuie lepadata minciuna care este o trasatura a omului vechi. De asemenea mania, hotia, vorbirea stricata si tot felul gresit de a folosi limba trebuie lepadate, iar bunatatea si harul sa ne caracterizeze. Avem sa iertam pe altii asa cum noi insine am fost iertati. In versetele cu care incheie capitolul acesta avem nu numai ce anume sa lepadam, dar si cu ce sa ne imbracam. Nu minciuna, ci adevar. Nu hotie, ci munca, incat sa ai si ce sa dai altora. Nu vorbire stricata, ci cuvinte pline de har si de zidire. Nu manie si amaraciune, ci bunatate, iertare. Si toate acestea din cauza harului pe care Dumnezeu ni l-a aratat in Hristos si din cauza locuirii in noi a Duhului lui Dumnezeu. Am fost pecetluiti cu Duhul Sfant pentru ziua rascumpararii trupurilor noastre. El nu ne va parasi, dar El este foarte sensibil in ce priveste sfintenia. Usor putem sa-L intristam si ca urmare sa pierdem pentru un timp experienta fericita care rezulta din prezenta Sa. De aceea Dumnezeu sa ne ajute sa punem la inima aceste indrumari practice, ca sa umblam nu in felul lumii, ci in dreptate, sfintenie si adevar.

Efeseni 5:1-2

Imitatori ai lui Dumnezeu ca niste copii (5.1) Cuvintele de incheiere ale capitolului 4 ne-au adus obligatia pe care o au toti sfintii, de a arata bunatate si iertare, deoarece am fost iertati de Dumnezeu, in Hristos. Cuvintele de la inceputul capitolului 5 duc acest gand un pas mai departe, si un pas mai sus. Nu numai ca am fost iertati, dar am fost si introdusi in familia divina. Suntem copii ai lui Dumnezeu si iubiti de El. De aceea, ca niste copii preaiubiti, avem sa fim imitatori ai lui Dumnezeu. Aceasta imitare nu este artificiala, ci cu totul naturala.

Dragostea, manifestarea in practica a firi divine; Hristos ca ardere-de-tot (5.2) Avem sa umblam in dragoste. Acesta este un lucru natural pentru noi ca fii ai lui Adam; el devine totusi natural, pentru ca suntem nascuti din Dumnezeu, iar Dumnezeu este dragoste. A umbla in dragoste este in felul acesta, simplu, a manifesta in practica firea divina. De aceea se adauga: „dupa cum si Hristos ne-a iubit”, deoarece Hristos firea divina s-a vazut in toata plinatatea si perfectiunea ei. mai mult, in cazul Lui, dragostea L-a condus la fapta. El S-a dat pe Sine Insus pentru noi, ca jertfa lui Dumnezeu. In aceasta desigur El ramane unic, desi noi avem sa iubim chiar asa cum a iubit El. El a fost adevarata ardere-de-tot, antitipul din Levitic 1.

Efeseni 5.3,4

Lucrarile firii pacatoase nici sa nu fie numite printre sfinti

Dragostea reala, de un fel divin, nu admite nicidecum relele care vin din firea pacatoasa. De aceea lucrarile acestea trebuie sa nu aiba nici un loc printre sfinti, si nici chiar sa nu fie numite printre ei. lucrurile ca acelea specificate in versetul 3 sunt atragatoare pentru instinctele inradacinate adanc in natura omului cazut, si facem bine nu numai sa ne ferim de aceste lucruri, dar si de contaminarea care este pricinuita de gandirea la ele. Nu putem vorbi despre ele fara sa gandim la ele, chiar daca le condamnăm in vorbirea noastra. De aceea sa nu ne permitem ca vorbirea noastra sa coboare la nivelul nechibzuintei sau al glumei. Un crestin nu este nici nechibzuit, nici glumet, de aceea sa fim atenti la conversatiile noastre. „Multumirea” se potriveste sa fie pe buzele celor iertati, ea sta bine

copiilor lui Dumnezeu.

Efeseni 5.5-7

Cei nesfinti, in afara Imparatiei si sub mania lui Dumnezeu

Felul categoric, hotarat, in care apostolul scrie in versetele 5 si 6 este foarte insemnat. Imparatia lui Hristos si a lui Dumnezeu este caracterizata de sfintenie. Cei nesfinti sunt in afara imparatiei si asteapta mania lui Dumnezeu. Nu se facea nicio greseala prin aceasta afirmatie, pentru ca atunci si acum erau unii care doreau sa intunece aceasta deosebire clara si sa scuze nesfintenia. Alte parti ale Scripturii arata ca un credincios adevarat ar putea cadea in vreunul din aceste pacate, insa nici un credincios adevarat nu este caracterizat de vreunul din ele. Niciunul caracterizat de astfel de pacate nu poate fi socotit ca adevarat crestin, orice ar spune sau sustine el. Atitudinea credinciosului adevarat fata de acestia trebuie sa fie clara. Oricare ar fi marturisirea lor, ei nu au parte in imparatia lui Dumnezeu si de aceea noi, daca avem mostenire in imparatie, nu putem avea parte cu ei. asa precizeaza foarte clar versetul 7. De notat de asemenea ca ultimele cuvinte din versetul acesta sunt: cu ei. Avem nu numai sa ne ferim de pacate, dar sa evitam si participarea impreuna cu pacatosii. Persoanele, ca si relele, trebuie evitate. Diferenta dintre cei credinciosi si cei necredinciosi este atat de mare si de clara ca intre lumina si intuneric.

Efeseni 5.8

Lumina in Domnul; a umbla ca niste copii ai luminii

Altadata noi insine eram in intuneric. In faptul acesta este un pericol pentru noi, pentru ca este in noi ceva care raspunde atractiilor intunericului. De aceea, cu cat avem a face mai putin cu intunericul, cu atat mai bine – fie ca este vorba de practicile intunericului sau de oamenii care sunt ei insisi intuneric si prin urmare il practica. Noi care credem suntem lumina in Domnul si ca rezultat nu toleram intunericul; lumina si intunericul nu pot exista impreuna. Daca undeva intra lumina, dispare intunericul. Lumina si intunericul se exclud unul pe altul. Pentru ca suntem lumina in Domnul, avem sa umblam ca niste copii ai luminii. Avem sa fim in practica ceea ce suntem de fapt in realitate. Sa notam cu atentie faptul acesta, pentru ca este o trasatura a indemnurilor evangheliei. Legea cerea omului sa fie ceea ce nu era. Evanghelia indeamna pe credinciosi sa fie ceea ce sunt. Totusi faptul ca suntem indemnati in felul acesta arata ca exista un principiu opus. Intelegem ca firea pacatoasa cu tendintele ei se afla inca in cel credincios. In masura in care firea pacatoasa este tinuta sub control si inactiva, straluceste ceea ce suntem in mod real ca lucrare a lui Dumnezeu.

Efeseni 5.9-13

Rodul luminii si despartirea de lucrurile neroditoare ale intunericului

Versetul 9 explica ce anume va straluci ca „rod al luminii”. Trei cuvinte il prezinta ca un sumar: bunatatea, dreptatea si adevarul. Cele opuse lor – raul, nelegiuirea, nedreptatea – trebuie cu totul

inlaturate. Umblând în felul acesta ca niște copii ai luminii, vom deosebi ce este plăcut lui Dumnezeu; vom pune la probă nu raționând ci într-un fel practic. Punem lucrurile la probă și în felul acesta învățăm pentru noi înșine prin experiență. Viața celui credincios s-ar putea rezuma deci la aducerea rodului luminii, deoarece el este un copil al luminii, în timp ce menține o separare completă de faptele neroditoare ale întunericului, pentru că el nu mai este în întuneric. În adevăr, el are să meargă și mai mult, și le dezaproba. Acest cuvânt, a dezaproba, se întâlnește iar în versetul 13 și are sensul de „a da pe față” sau „a expune”. Înseamnă a da lucrurile pe față, ca lumina, în adevăratul lor caracter. Dacă un credincios strălucește în adevăratul caracter, întreaga lui viață va avea acest efect, așa cum Stăpânul lui a făcut într-o măsură supremă. Fără îndoială, pot fi multe ocazii când sunt necesare cuvinte asemănătoare. Pasajul de care ne ocupăm pune asupra noastră o responsabilitate foarte mare. Tocmai aici începe neînțelegerea și necazul cu lumea. Oamenii nu obiectează de obicei când este vorba de partea care se arată bună a creștinătății: cuvintele plăcute și faptele plăcute au aprobarea lor. Necazul începe când se menține sfîntenia. Iar sfîntenia, așa cum arată versetele acestea, cere să nu avem nicio comuniune cu raul – nici cu cei care fac raul (v.7), nici cu lucrările lor (v.11). Când un credincios umblă pe o cale separată, așa cum se poruncește aici, și se arată a fi copil al luminii, atunci el trebuie să aștepte furtuni. Așa a fost într-un fel superlativ cu Domnul și Stăpânul nostru. „Dumnezeu este dragoste” a fost întotdeauna un text mai popular decât „Dumnezeu este lumina”. Calitatea specifică luminii este că ea da pe față toate lucrurile care vin înaintea razelor ei. Adevărul lucrurilor devine simplu și de aceea unul care practică adevărul spune bun-venit luminii, în timp ce cel care face raul urăște lumina și se ferește de ea. Dumnezeu este lumina în Sine Însuși; cei credincioși sunt numai „lumina în Domnul”, întocmai cum luna este o lumina pentru noi, în măsura în care față ei este în lumina soarelui. De aceea și noi, ca și luna, trebuie să rămânem în lumina marelui nostru Luminator, Hristos Însuși. Lucrul acesta este foarte bine indicat în versetul 14.

Efeseni 5:14-17

A dormi printre cei morți (5.14) Versetul acesta nu este un citat din Vechiul Testament, deși este probabil o aluzie la Isaia 60.1 foarte ușor cadem victime somnolenței, deoarece influențele lumii sunt ca niște somnifere. Atunci ajungem ca niște oameni care dormim printre cei morți în greșeli și în păcate. Noi suntem vii și ei sunt morți și în mod normal trebuie să fie o deosebire clară între noi. Dacă dormim printre cei morți ne vom arăta asemenea lor. Chemarea este să ne trezim și să ne ridicăm, ca să fim în lumina soarelui lui Hristos. Atunci vom fi eliberați de orice partasie cu lucrurile neroditoare ale întunericului și, noi înșine fiind luminoși, rodul luminii se va manifesta în noi.

A umbla ca niște înțelepți (5.15-17) Umblarea și purtarea noastră este atunci conturată de înțelepciune – acea înțelepciune care prinde orice ocazie de a sluji Domnului pe de o parte, și de a înțelege voia și plăcerea Lui, pe de altă parte. Însuși miezul unei slujiri bune este nu numai a împlini o lucrare, cât mai ales de a o face potrivit cu voia Aceluia Căruia îi slujim. Pentru aceasta faptul important este, ca și pentru orice alt îndemn – porunca scrisă aici: să fim umpluți de Duh.

Efeseni 5.18

A fi umplut de Duh

Fiecare dintre noi care a crezut evanghelia mantuirii noastre a primit darul Duhului Sfânt, după cum am văzut în capitolul 1. Totuși este un alt fapt, de a fi umplut de Duh, și răspunderea pentru aceasta este partea noastră. Suntem îndemnați să fim umpluți și aceasta arată că nu suntem umpluți – în orice caz, în momentul când este dat îndemnul acesta. Credinciosul umplut de Duh are parte de o înobilare excepțională. Este eliberat de sine însuși. El are pe Hristos ca centru a toate și este făcut capabil pentru lucrarea lui Dumnezeu cu o putere care este mai mare decât cea omenească. Omul îmbătat de vin este dus dincolo de sine pe o cale care este cu totul rea. Prin Duhul lui Dumnezeu putem fi duși dincolo de noi înșine pe o cale care este în întregime bună. În Faptele Apostolilor 2.4;4.8,31;13.9 avem cazurile în care ucenicii au fost umpluți de Duh Sfânt. Versetele acestea ne fac să gândim că umplerea de Duh Sfânt era o experiență de natură excepțională chiar și în timpul de la început, apostolic. Totuși este foarte evident adusă în acest capitol că ceva de dorit și spre care să tindem orice creștin. Aceasta este nu numai o obligație, dar și un privilegiu minunat. A fi umplut de Acel care este o Persoană divină, ar putea fi oare un lucru neglijabil? Înseamnă că El are un control complet. Dacă punem la inimă îndemnul acesta în mod natural vom întreba: Cum ar putea să fiu umplut? Ce am de făcut ca să fiu umplut? Nu este o întrebare maruntă. Am putea spune cel puțin: avem să înlăturăm din cale orice piedică. Duhul lui Dumnezeu este sfânt. Și El este sensibil. Usor El putem întrista, chiar prin lucruri pe care le permitem fără a avea o conștiință rea. Usor putem fi preocupați cu lucruri pe care le considerăm inofensive, și totuși fiind preocupați în felul acesta nu este loc pentru El ca să ne stăpânească. Multe lucruri „nevinovate” trebuie să fie înlăturate din viața mea și a ta, dacă este să fim umpluți de Duh.

Efesenii 5.19-21

Roadele umplerii cu Duhul

Roadele faptului de a fi umplut de Duh urmează în versetele 19-21. Inimă este umplută de bucuria care își găsește manifestarea spirituală în cântec. Este o acceptare cu bucurie a tuturor lucrurilor – chiar și a situațiilor potrivnice – cu mulțumire către Tatăl în Numele Domnului Isus Hristos; iar în ce privește relațiile noastre unul cu altul se arată spiritul de renunțare și supunere, menținând întotdeauna teama de Hristos. Supunerea noastră unul față de altul trebuie să nu fie în dauna supunerii reale față de El.

Efesenii 5:22-25

Sotiile, supuse bărbaților lor (5.22-25)

Toate aceste îndemnuri detaliate, care continuă de la capitolul 4.17, au fost îndreptate către toți credincioșii. Acum avem îndemnuri speciale, și cu versetul 22 apostolul se îndreaptă către soții. Pentru ele îndemnul se cuprinde într-un singur cuvânt: supuneți-va. Aceasta urmează în mod natural din îndemnul general la supunere din versetul 21. Dificultatea cu privire la supunere este că ea atrage după sine nesustinerea propriei voințe. Dar este destul de clar în rânduiala lucrurilor așa cum au fost stabilite de Dumnezeu pentru lumea aceasta, locul de supunere este dat soției. Locul ei este ca un tip al poziției în care adunarea stă față de Hristos. După cum Hristos este „Capul adunării”,

toata autoritatea si puterea fiind asigurate in El, tot asa sotul este „capul sotiei”.In practica, de-a lungul secolelor, adunarea (ca marturie a intregului) s-a aratat departe de adevarata ei pozitie. „Adunarea este supusa lui Hristos”, potrivit planului divin; ea a fost foarte nesupusa in comportarea ei practica. Ea a actionat cum a vrut ea si a dat randuieli ca si cum ea ar fi fost Capul, nu trupul. De aici vine confuzia din adunari. Tot asa, cand o sotie, chiar o sotie crestina, da la o parte autoritatea sotului ei, rezulta tulburare intr-un fel asemanator.Sotia poate spune totusi ca are un sot foarte stangaci si incompetent. Si uneori asa este. Dar remediul nu este rasturnarea ordinii divine. Desigur, adunarea nu are o astfel de scuza, pentru ca are un Cap absolut perfect; si El este nu numai Capul trupului, ci si Mantuitorul.

Datoria sotului: dragostea, o responsabilitate mai mare (5.25)Deoarece sotul, chiar si cel credincios, este deseori foarte imperfect, si intotdeauna intr-o masura oarecare imperfect, primeste un indemn mai lung. Intr-un cuvant, datoria lui este dragostea. Este usor de vazut ca daca sotul ii da sotiei dragostea care este dator s-o dea, ea nu va avea mare dificultate sa-si arate supunerea pe care o datoreaza. In mod evident, raspunderea cea mare este pusa pe umerii sotului. El trebuie sa o iubeasca, si ea sa fie supusa; dar initiativa ramane asupra lui.

Dragostea lui Hristos pentru Adunare in trecut, in prezent si in viitor (5.25-27)Cand ne intoarcem de la responsabilitatea care este asupra sotului, ca tip al antitipului care se vede in Hristos, ne aflam in prezenta perfectiunii. Initiativa a fost in adevar a Lui, si El Si-a aratat-o intr-un fel foarte minunat. El nu numai ca a iubit Adunarea, dar S-a si dat pe Sine Insusi pentru ea. Pe langa aceasta, a indeplinit si sfintirea si curatirea ei practica, si in cele din urma El Si-o va prezenta pentru Sine Insusi in glorie intr-o perfectiune care se potriveste in mod absolut cu Sine Insusi.Dandu-se pe Sine Insusi pentru Adunare, faptul acesta a avut loc in trecut, in moartea si invierea Sa. Sfintirea si curatirea despre care se vorbeste in versetul 26 se implinesc in prezent, prin mijlocirea Cuvantului. Curatirea despre care este vorba aici este cu apa, nu cu sange. Deosebirea dintre aceste doua este importanta. Sangele curateste , in adevar, asa cum este scris in 1 Ioan 1.7, dar face aceasta intr-un sens juridic. Sangele ne inlatura vina si in felul acesta ne curateste de toate inaintea marelui judecator. Apa Cuvantului ne curata din punct de vedere moral; aceasta se face in inima si in caracter, si prin urmare in toate caile noastre. spalarea in prezent a Adunarii prin Cuvant are loc desigur in inimile si vietile celor sfinti din care este formata Adunarea.Prezentarea Adunarii in perfectiune va avea loc in gloria viitoare. Va fi chiar darul lui Hristos pentru Sine Insusi! Ea va fi toata propria Sa lucrare; pentru ca El a iubit-o, El S-a dat pe Sine Insusi , El a sfintit-o, El a curatit-o si, asa cum adauga versetul 29, El o hraneste, El o ingrijeste, si in final El Si-o prezinta Lui Insusi. Desigur, o lucrare minunata si un triumf minunat! Sa avem in vedere acest aspect al lucrurilor indeosebi cand suntem descurajati de dificultatile prezente din adunare.

Efeseni 5.28-33

Relatia din casatorie pusa in cea mai frumoasa lumina

Toate aceste fapte cu privire la Hristos si la Adunare isi dau lumina asupra relatiilor dintre sotul si sotia care sunt crestini. Relatia din casatorie este pusa prin urmare in cea mai frumoasa lumina; este o lumina cu totul noua, necunoscuta credinciosilor din zilele Vechiului Testament, cand multi dintre ei

practicau lucruri care astazi sunt cu totul respinse. Noi avem sa umblam in lumina aceasta si prin urmare sotul credincios sa-si iubeasca sotia ca pe sine insusi – nu un standard mai jos! – si sotia sa se teama de sot.

Taina mare cu privire la Hristos si Adunare

Observam pe scurt alte trei ganduri. Intai, taina cu privire la Hristos si la Adunare, nu o anumita adunare; aici nu este vorba de o adunare locala, nici de vreun numar de adunari locale. Este Adunarea, un trup glorios, si nu adunarea vazuta ca o grupare care poarta acest nume, ci colectivitatea aleasa care este rod al lucrarii divine. In al doilea rand, aici vine gandul despre trup; caci cei care constituie adunarea sunt numiti „madulare ale trupului Sau”. Totusi gandul principal al acestui pasaj este la sotie, pentru ca locul pe care-l are adunarea este ca model pentru sotiile crestine. Subliniem lucrul acesta pentru ca uneori faptul ca adunarea este trupul lui Hristos este adus inainte ca sa se mentina ca nu poate fi o imagine pentru mireasa sau sotie. Fapt este ca, asa cum indica pasajul acesta, adunarea are amandoua pozitii. Lucrul acesta devine chiar mai clar in al treilea gand pe care il observam. Dumnezeu a randuit ca Adam si Eva sa fie creati in vederea lui Hristos si a Adunarii, asa cum arata versetele 28-33. Iar Eva era sotia lui Adam, totusi era si trupul lui, fiind formata din una din coastele lui. Coasta lui Adam a provocat ironie printre necredinciosii care totusi se numesc crestini. Insa aici faptul referitor la coasta lui subliniaza argumentul. Aproape mereu asa se intampla. Nu poti s-o inlaturi pe una fara sa inlaturi si pe cealalta, daca vrei sa fii cinstit. Noi le acceptam pe amandoua.

Efeseni 6.1-9

Relatiile dintre copii si parinti, robi si stapani; „in Domnul”, „ca Domnului”

Incepand capitolul 6, trecem de la relatia dintre sot si sotie la cea dintre copii si parinti, dintre slujitori si stapani. Copiii sa fie caracterizati de ascultare, iar tatal sa-i creasca in disciplina si mustrare. Dar totul sa fie in Domnul, cum se precizeaza in versetele 1 si 4. Aceasta le pune pe toate pe un nivel foarte inalt. Tot asa este si cu slujitorul (robul) si stapanul. Relatiile dintre ei trebuie sa fie asa cum arata versetele 7-9. Toate indemnurile acestea sunt foarte importante si in zilele noastre, pentru ca influentele puternice satanice s-au intins in crestinatate ca sa tagaduiasca si sa tulbure tot ce caracterizeaza relatiile acestea. Dar chiar faptul acesta da celui credincios ocazia de a da marturie pentru adevar, prin mentinerea cu grija a relatiilor indicate de Cuvantul lui Dumnezeu. Ocazia de a da marturie este foarte pronuntata in ce priveste pe slujitori si stapani, deoarece ea se vede si de cei din jur. Este foarte frumos sa vezi un slujitor crestin caracterizat de ascultare si cu o slujire de bunavoie, ca fiind facuta Domnului. Tot asa si purtarea unui stapan crestin, aratata cu bunavointa si grija, stiind ca Stapanul pentru amandoi este in ceruri.

Efeseni 6.10-12

Intariti in Domnul impotriva adversarilor spirituala

Pana acum epistola aceasta ne-a dat o dezvaluire minunata a adevarului privitor la Adunare, urmat de indemnuri pentru viata de un caracter foarte inalt. Acum, in versetul 10, venim la cuvantul de la urma, care se refera la adversari si la armura de care avem nevoie, pentru a mentine adevarul si a trai viata asa cum ne-a fost prezentata. Nu suntem lasati la puterile noastre. Puterea Domnului este la indemana noastra si noi avem sa fim tari in puterea Lui. Adversarii despre care se vorbeste aici nu sunt de natura umana, ci satanica. Ei exista in lumea duhurilor, si nu in carne si in sange. Satan este capetenia lor, dar ni se spune despre ei ca stapaniri si autoritati, de asemenea ca „stapanitorii lumii intunericului acestuia”. Stim foarte putine despre ei, si nu este nevoie sa-i cunoastem. Este de ajuns pentru noi ca planul lor rau este demascat. Ei sunt „stapanitori ai lumii intunericului”, pentru ca intregul sistem al lumii este controlat si dominat de ei, fara ca actorii umani de pe scena lumii sa poata banui ceva. Efectul stapanirii lor este intunericul. Aici se afla explicatia intunericului gros spiritual care umple pamantul. De cate ori, dupa ce s-a predicat foarte clar evanghelia, auzim pe oameni exprimandu-si uimirea pentru cei necredinciosi, ca au auzit-o fara ca o raza de lumina sa intre in inimile lor. In acest loc al Scripturii, ca si in 2 Corinteni 4.4 este o explicatie care inlatura uimirea pentru astfel de situatii.

Efeseni 6.11-13

A lua si a imbraca toata armura lui Dumnezeu Totusi punctul principal aici este ca aceste mari puteri impotrivoare isi exercita vicleniile si energia impotriva credinciosilor. Ele nu-i pot jefui de mantuirea sufletului lor, dar ii pot abate de la intelepciunea chemarii ceresti si de la o viata care tine seama de ea; si aceasta intentioneaza sa faca. De aceea se intelege ca noi nu putem face fata la toate acestea cu propria noastra putere. Multumim lui Dumnezeu ca armura de care avem nevoie ne-a fost pusa la dispozitie chiar de catre El. Dar trebuie sa o luam. Altfel nu-i vom cunoaste pretul. Avem sa luam (v.13) toata armura lui Dumnezeu si de asemenea avem sa ne imbracam (v.11) cu ea. Atunci vom fi in stare sa stam impotriva si sa rezistam. Aici lupta este vazuta in special ca defensiva. Suntem asezati intr-o pozitie inalta si cereasca prin harul lui Dumnezeu si de aceea avem sa ramanem aici, cu toate incercarile de a fi indepartati de ea.

Efeseni 6.14-18

Arme de aparare

Partile diferite ale armurii prezentate sunt, cu o singura exceptie, arme de aparare. Mijlocul incins, platosa, incaltamintea, scutul, si coiful sunt arme de aparare; numai sabia este pentru atac. Apostolul vorbeste desigur in mod figurativ, pentru ca vedem ca pe fiecare arma in parte este ceva de un fel moral si spiritual; sunt deci lucruri care ni s-au dat de Dumnezeu ca sa le luam si sa ne imbracam cu ele intr-un fel practic.

Mijlocul incins cu adevarul, imbracati cu platosa dreptatii (6.14) Cea dintai parte a armurii este adevarul; cu el trebuie sa avem incins mijlocul. Incingerea mijlocului arata o pregatire pentru activitate. Toate activitatile noastre trebuie sa fie delimitate de adevar. Adevarul trebuie sa ne conduca. Adevarul ne este dat de Dumnezeu, dar avem sa ne imbracam cu el, incat sa ne

stapaneasca. Cuvantul lui Dumnezeu este adevarul; dar nu este adevar in Biblie care sa ne apere de la sine, ci adevarul folosit intr-un fel practic in orice activitate. Platosa este dreptatea. Suntem dreptatea lui Dumnezeu in Hristos, insa ea actioneaza ca o platosa cand in mod consecvent umblam in dreptatea practica, acoperind toate partile noastre vitale de loviturile venite de la niste adversari plini de putere. Cati luptatori crestini au cazut raniti in lupta din cauza ca punctul lor slab era in dreptatea practica. Crapaturi in platosa pot oferi o deschidere pentru sagetile dusmanului.

Picioarele incaltate cu pregatirea evangheliei pacii (6.15) In mod normal nu ne-am gandit ca incaltamintea ar fi ca o arma; totusi, deoarece cu incaltamintea noastra venim mereu in contact cu pamantul, ea ia acest caracter din punctul de vedere al crestinului. Cand contactul nostru cu pamantul nu este corect, putem fi atacati. Ce inseamna „pregatirea evangheliei pacii?” nu ca noi sa pregatim calea evangheliei intr-un sens de evanghelizare (desi este mult de dorit sa facem lucrul acesta), ci noi insine sa venim sub pregatirea lucrata de evanghelia pacii. Daca picioarele ne sunt incaltate in felul acesta, vom duce pacea evangheliei in toate contactele pe care le avem cu oamenii lumii acesteia, si ne vom proteja si pe noi insine.

A lua scutul credintei si coiful mantuirii (6.16,17) Pe langa toate acestea este credinta, care lucreaza ca un scut; este acea credinta care inseamna o incredere practica si plina de viata in Dumnezeu; acea credinta care isi indreapta privirea spre El si spre Cuvantul Sau, si nu spre imprejurari, nici spre dusmani. Cu scutul care ne protejeaza in afara, pe langa celelalte arme, sagetile arzatoare ale indoielii aruncate de cel rau sunt evitate si stinse. Coiful protejeaza capul, care impreuna cu inima este cel mai important punct de atac asupra unui om. mantuirea, cunoscuta, realizata, de care te bucuri si care lucreaza in practica este coiful pentru noi. Cand Pavel scria filipenilor: „Lucrati cu teama si tremur mantuirea voastra”(2.12,13) ii indemna sa ia si sa poarte coiful mantuirii.

Sabia Duhului, care poate fi folosita si ofensiv (6.17) Urmeaza „sabia Duhului, care este Cuvantul lui Dumnezeu”. Aceasta poate fi folosita si pentru aparare si pentru atac. Cuvantul lui Dumnezeu ne va feri de orice atac ne-ar face dusmanul nostru; de asemenea il va pune pe fuga dintr-o singura lovitura bine data. Se vorbeste ca de sabia Duhului, pentru ca El l-a insuflat de la inceput, si El da priceperea si intelegerea in folosirea lui. Domnul Insusi este Exemplul nostru mare in folosirea acestei sabii, cum citim in Matei 4 si in Luca 4.

Rugaciuni si cereri pentru toti sfintii (6.18) Domnul nostru este de asemenea Exemplul nostru si in rugaciune, care ne este poruncita in versetul 18. Evanghelia dupa Luca subliniaza in mod special trasatura aceasta a vietii Lui. Pentru ca a luat un trup omenesc, El a avut si pozitia dependenta care este potrivita omului, si a dus-o la perfectie intotdeauna. De aceea rugaciunea l-a caracterizat viata si urmeaza sa ne-o caracterizeze si pe a noastra. Rugaciunea trebuie sa fie resursa noastra, si in mod special in lupta despre care am vorbit. Cuvantul lui Dumnezeu este in adevar sabia Duhului. Dar tocmai pentru ca asa este ea, o putem manui cu rezultate numai daca ne rugam in orice timp „in Duh”. Fara o dependenta continua de Dumnezeu, nu putem purta cum trebuie nicio parte a armurii. Rugaciunile noastre trebuie sa aiba aceasta seriozitate indicata de cuvantul cerere; si ele trebuie insotite de veghere. Avem sa fim atenti sa evitam tot ce ar fi nepotrivit cu cererile noastre, pe de o parte, si sa primim cu bucurie raspunsul la cererile noastre, pe de alta parte. Aceasta inseamna

intensitate si realitate in rugaciunea noastra, incat rugaciunile sa fie in adevar o forta, nu o inchipuire. Sa nu fim limitati in rugaciunile noastre. avem sa incepem cu noi insine, fara indoiala, dar sa nu ne oprim aici. Sa ne largim cererile ca sa includem pe „toti sfintii”. Dupa cum toti sfintii au nevoie de intelegerea adevarului (cap.3.18), tot asa intinderea rugaciunilor noastre nu poate fi mai mica decat „toti sfintii”. Intinderea rugaciunilor noastre este largita pana la „toti oamenii” in 1 Timotei 2.1. totusi Efeseni este in mod predominant epistola Adunarii si de aceea „toti sfintii” este circumferinta prezentata aici.

Efeseni 6.19-20

Rugaciune „si pentru mine”, un ambasador al tainei Totusi nu avem sa ne ocupa cu toti, incat sa ratacim in ceva nedefinit. De aceea apostolul adauga: „si pentru mine”. Oricat de mare slujitor al lui Dumnezeu este el, dorea sa fie sustinut de rugaciunile altora, nu atat de mari ca el. Numai ca dorea ca ei sa se roage pentru el, nu ca sa fie eliberat din inchisoare si sa i se usureze situatia, ci sa fie in stare sa-si indeplineasca in intregime slujba, desi era inchis. El era in lanturi, totusi ca un ambasador asa cum fusese cand era liber (vezi 2 Corinteni 5.20) Cand era liber se gandea la sine mai mult ca la un ambasador al evangheliei, indemnandu-i pe oameni sa se impace cu Dumnezeu. Acum, in inchisoare, se socotea ca un ambasador al tainei – acea taina pe care o dezvaluise pe scurt in prima parte a epistolei. Este „taina evangheliei”, deoarece una isi are originea in cealalta si este continuarea ei potrivita. Daca nu intelegem evanghelia, nu putem intelege taina. De exemplu, taina trebuie sa fie ca o carte inchisa pentru cei care gandesc ca evanghelia intentioneaza sa crestineze pamantul si in felul acesta sa introduca mileniul. Pacea, dragoste, credinta Dorintele de incheiere ale lui Pavel pentru frati, desi simple, sunt complete. Cat de fericiti trebuie sa fie fratii cand pacea, dragostea si credinta, toate venind din acelasi izvor divin, se desfasoara in mijlocul lor. Atunci in adevar harul se arata printre ei. Trebuie sa fie curatie de inima si de motive. Ultimele cuvinte din versetul 24, „in curatie” sau literal „in neputrezire” ne fac sa ne reamintim cum chiar din zilele de la inceput, cand scria Pavel, ceva putred isi gasise o intrare printre cei care marturiseau ca erau crestini. A iubi pe Domnul Isus Hristos in neputrezire este semnul realitatii, rodul lucrarii veritabile a lui Dumnezeu.

clickbible.org